

uit een ongeval met eenig vervoermiddel, doch bij ALLE ongelukken, VAN WELKEN AARD OOK, uitgezonderd de gevallen, die wij ons hebben voorbehouden. zooals vermeld in onze voor alle abonne's bindende polisvoorwaarden, die op aanvraag gratis worden toegezonden

is Haarvenhage in Beeld

1 JANUARI 1926

No. 41

Losse nummers 15 cent

ABONNEMENTSPRIJS:

PER WEEK 12½ CENT; PER KWARTAAL f1.62⁵ BIJ VOOR-
UITBETALING (PER POST f1.75) • VOOR HET BUITEN-
LAND: PORTO EXTRA • LOSSE NUMMERS 15 CENT

REDACTIE EN ADMINISTRATIE-ADRES:

MAURITSKADE 39
TELEFOON 15104

VOOR ADVERTENTIËN

WENDE MEN ZICH TOT WERFKRACHT, INSTITUUT VOOR
COMMERCIEËLE PROPAGANDA, MAURITSKADE 39, DEN
HAAG, OF TOT DE ADMINISTRATIE VAN DIT BLAD

HAUST BESCHUIT EN HAUST ONTBIJTKOEK HAUST

DE HEERLIJKE SMAAK VERRAADT: EEN „KONINKLIJK” FABRIKAAT

BOUWT

in het Westen van 's-Gravenhage.

Terreinen beschikbaar nabij de Laan van Meerdervoort voor heerenhuizen, enz.

Inlichtingen bij den Dienst der
Stadsontwikkeling en Volkshuisvesting

Van Speijkstraat 75 - 's-Gravenhage - Telef. 33850

Bouw- en Woningbureau
A. VAN DER HILT
Laan van Elk en Duinen 225
Telefoon 32614
Heerenhuizen te koop
vanaf f 6300.-

Behangselpapieren
SCHEUBLIN
Wagenstraat
(hoek Veerkade)
Telefoon 10536

JOH. W. E. B. OLIVIER

Bouw- en Woningbureau

De Mient 1-3
Telef. 33135

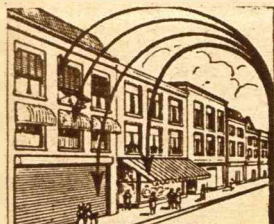
Uitvoering van alle Bouwwerken

TE HUUR

Woningen van f 35.- tot f 50.- PER MAAND.

JAN C. ADAMS
Heerenstraat 88
VOORBURG

Assurantiebezorger.

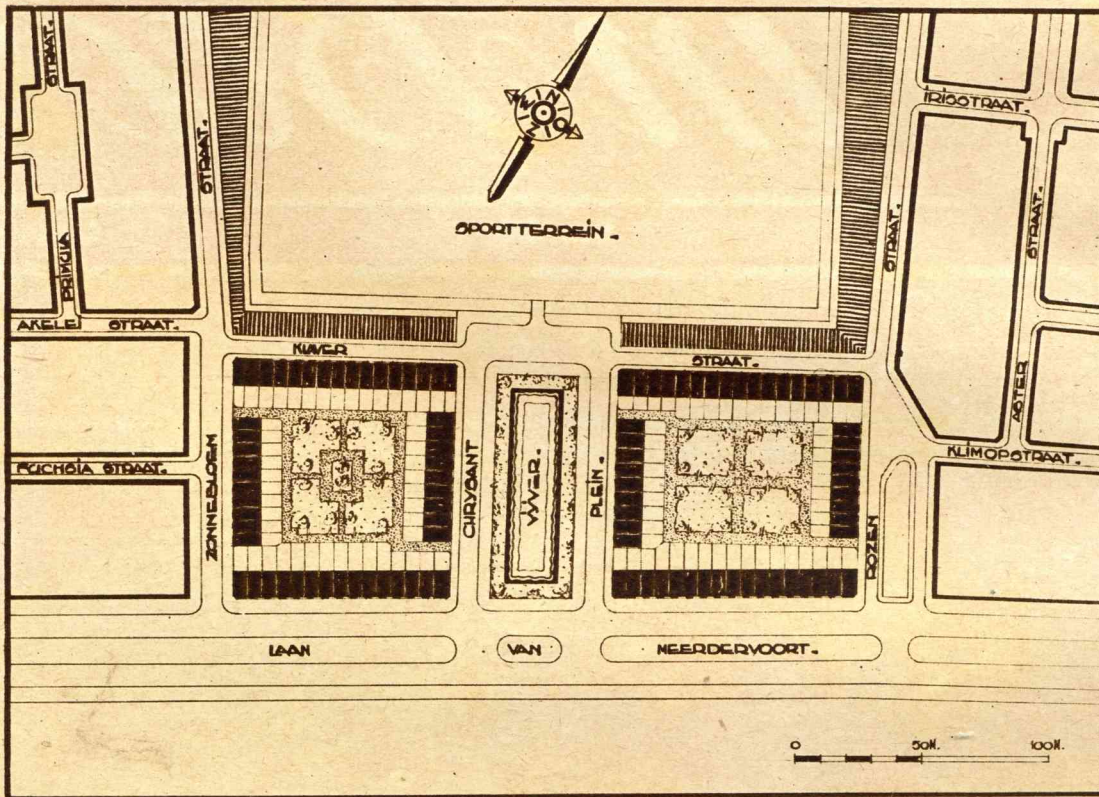
ROLLUIKEN
ZONSCHEMERS
MARKIEZEN
JALOEZIEËN
v. J. SENFT & C.
DEN HAAG ROTTERDAM
NIEUWE HAVEN GED. BOTERSLOOT

N.V. MEUBELTRANSPORTMAATSCHAPPIJ
VAN HULST
ALEXANDERPLEIN
TEL. 13052. DEN HAAG

VERHUZINGEN OVER LAND- en ZEE
BEHANGERIJ
STOFFELDERIJ
GARDE - MEUBLES

VERKOCHT

DE HAAGSCHE STADSUITBREIDING

In ons vorig nummer wijdden wij aan de hand van een situatie-teekening eenige regels van algemeene strekking aan het Stratenplan Laan van Meerdervoort III. Het gedeelte van het plan, begrensd door Laan van Meerdervoort, Pionstraat, Daal en Bergschelaan, Stokroosplein en Rozenstraat beslaat aan bouwterrein een oppervlakte van 10.50.00 H.A. Hoe groot de vraag naar grond in dit stadsdeel is, dank zij de lage prijzen, moge blijken uit het feit, dat van genoemde 10.50.00 H.A. reeds pl.m. 5 H.A. een bestemming heeft gekregen; aan de hoofdstraten zooals Laan van Meerdervoort, Pionstraat en Daal en Bergschelaan b.v. is nagenoeg alle beschikbare grond reeds in erfpacht uitgegeven. Als een bijzonderheid in dit plan moge gewezen worden op een nieuwe bouwwijze welke door het Bouwbureau van de heeren Meijer en Zonen, in overleg met den Dienst van Stadsontwikkeling en Volkshuisvesting en den Gemeentelijken Plantsoendienst, is ontworpen en waarmede bereids een aanvang is gemaakt. Een complex van ongeveer 50 Heerenhuizen is n.l. gegroepeerd om een als plantsoen aan te leggen binnenterrein, gelegen tusschen Laan van Meerdervoort en Klaverstraat, in de nabijheid van den Chrysantvijver. Dit binnenterrein, waarop alle heerenhuizen uitkomen, zal overdag voor het publiek toegankelijk doch 's avonds gesloten zijn. Het ligt in de bedoeling van genoemd bouwbureau om aan weerszijden van den Chrysantvijver zoo'n bouwblok tot stand te brengen, (waarvan zoo als gezegd reeds één groep ver gevorderd is). De boven afgedrukte situatie moge dit verduidelijken.

VERKOCHT

VERKOCHT

Te **KOOP** of te **HUUR**
Heerenhuizen
Achterweg 198-210
VOORBURG
ECK & KOOP
Corn. Houtmanstraat 7.
Tel. 70736 - Den Haag.

TE KOOP
kleine heerenhuizen
(geen erfpacht) f 8500.-. Vrij op naam. Gunstige spoor- en tramverbinding.

DEKKER EN HOOGZAND
Eemwijkstr. 1-19, Voorburg

VESTIGT U TE VOORBURG - DEN HAAG
SCHOON DORP - SNELLE VERBINDING MET DEN HAAG EN ROTTERDAM

ELECTRISCH LICHT
GEZOND WONEN

GAS- EN WATERLEIDING
GOED ONDERWIJS

LAGE BELASTINGEN

BOUWTERREIN TE KOOP.

INLICHTINGEN VERSTREKT DE DIRECTEUR VAN HET
GEMEENT. GRONDBEDRIJF - WESTEINDE 4 - VOORBURG

INLICHTINGEN omtrent de **LANDHUIZEN**
te Wassenaar en Omstreken verschaft U
GRATIS

Het **Bouwkundig Bureau Bern. Vredegoor**
Park Nieuw Wassenaar aan den Zijdeweg
Telefoon Kievit 595

WONINGBUREAU
„VRONESTEYN”
Oosteinde - Voorburg
Bij Station Lelidshendam-
Voorburg en tramhalte „Vla-
duct” Villa's, Heerenhuizen en
Bouwterreinen te huur of te koop

C. DE HAAN
Laan van Heldenburg 56
VOORBURG
Telefoon V 538

HEERENHUIZEN
op eigen grond
vanaf f 9000.-

VERKOCHT

„Ik kan gelooven, dat u in deze streek zijt gekomen, zonder te weten, dat uw oom hier woonde. Ik wil óók gelooven, dat er in het verleden tusschen u en uw oom iets onaangenaams is voorgevallen, waarbij uw oom zich in de beoordeeling van uw karakter ernstig heeft vergist. Maar om mij *dit* te willen doen gelooven. . . . U ziet zelf, dat de plant van mijn oom verdwenen is, en zelf hebt u gezegd, dat u arm zijt. Ik kan mij voorstellen hoe sterk de beking was, temeer omdat ik weet, welk een harstochtelijk bloemenliefhebber u zijt. Breng ze terug — vóór het te laat is! Ik zal alles vergeven en vergeten, ik wil trachten, mij steeds te herinneren dat de beproeving zwaar voor u was en dat mijn oom zich tegenover u misschien niet zoo heeft gedragen als hij had moeten doen. Omdat ik zelf zooveel gebreken heb, tracht ik die van anderen altijd zooveel mogelijk te verdragen.”

Mary's stem klonk zacht, bijna teeder, en er lag een smeekende uitdrukking in haar oogen. In gewone omstandigheden zou Lethbridge misschien geaarzeld hebben. Wie weet, welke dwaasheden hij dan nog zou hebben uitgehaald! Hij wist dat de Gouden Roos door het een of ander misdadig individu gestolen was, en als hij zijn plant niet had vernietigd, zou hij misschien er nog toe gekomen zijn, die voor de gestolen plant van Jasper Payn in de plaats te stellen en voor altijd te worden aangezien als een bedrieger en een dief. Nu voelde hij een vage spijt, dat hij zijn plant had vernietigd; het zou een troost voor hem zijn geweest, het verloren fortuin in het huis van Jasper Payn terug te brengen en in stilte te blijven lijden onder Mary's meening over zijn gedrag.

Welk een sentimenteele dwaasheid! John Lethbridge moest nog tot het besef komen, hoezeer hij dit groote, bleeke meisje met de wondermoose oogen en de smeekende uitdrukking op het gelaat liefhad. Maar zijn plant was nu eenmaal vernietigd, en er bestond dus in die richting voor hem niet de geringste hoop.

„U zijt buitengewoon goed,” zeide hij. „Zelfs als ik de eerlooze schurk ware waarvoor u mij aanziet, dan nog zou ik u dankbaar moeten zijn voor de gelegenheid die u mij wilt geven om het onrecht dat ik volgens u zou hebben begaan, te herstellen. Maar al is het ook nóg zoo buitengewoon, de samenloop van omstandigheden is niettemin een vaststaand feit. Wij beiden, mijn oom en ik, ontdekten het geheim van de Gouden Roos terzelfder tijd, en beiden zwegen we over onze vinding. Toen ik dezen avond in het huis van mijn oom kwam, had ik er geen flauw vermoeden van, wat ik daar zou zien. Mijn plan was, de Gouden Roos te bewaren totdat ik in staat zou zijn, ze op de markt te brengen. Ik verwachtte, er een vermoegen mee te zullen verdienen. Reeds veel eerder had ik mijn ontdekking wereldkundig kunnen maken, maar dan zou ze mij niet genoeg geld hebben opgeleverd. En intusschen wist ik niet, hoe ik aan geld moest komen om te leven! Als u dezen avond niet in mijn broeikas waart gekomen, zou ik nu nog voortleven in het geruststellende bewustzijn, dat ik roem en een groot vermoegen had staan in een hoekje van mijn broeikas. Het is ook wel vreemd, dat ik u voor een dief hield, toen ik uw aanwezigheid bemerkte. Reeds dagenlang zwerft er iemand bij mij in de omgeving rond, en ik heb in den tuin reeds voetsporen gevonden. Het waren indrukken van een kleinen voet, blijkbaar gestoken in een dunnen schoen met hooge hakken. Toen ik u zag, scheen het mij in de eerste oogenblikken toe, dat ik mijn geheimzinnigen bespieder had betrapt.”

„Maar ik wás het niet!” riep het jonge meisje ontsteld uit.

„Dat weet ik. Zoodra ik uw gezicht zag, begreep ik dat u geen spion waart. Ik oordeelde uitsluitend naar de trekken van uw gelaat en de onschuldige

uitdrukking in uw oogen. Welnu, komt het u voor, dat *mijn* gezicht den indruk maakt, dat van een dief te zijn?”

„O neen,” antwoordde Mary zonder eenige aarzeling. „Ik begrijp wat u bedoelt, en u maakt mij beschaamd. En toch, als ik aan uw verhaal denk, dat ongeloofelijke verhaal, dan word ik ondanks mijn intuïtie”

„O, praat mij niet van vrouwelijke intuïtie,” viel Lethbridge haar ongeduldig in de rede. „Daarvan kan men in elk boek iets anders lezen. Maar ik moet kalm blijven, want ik verkeer in groot gevaar. U slaat geen geloof aan mijn verhaal over de Gouden Roos, en de inspecteur doet het evenmin. Ik zou trouwens niet weten, hoe een buitenstaander, die zijn verstand alleen en niet zijn gevoel laat spreken, het zou kunnen gelooven. In zulke omstandigheden zou ik zelf óók twijfelen. En het zou precies hetzelfde zij geweest, als mijn oom mij de Gouden Roos *niet* had laten zien. Ik zou er dan niet over gesproken hebben, maar u

bestond. Zelfs ten koste van het verlies van al mijn hoop op de toekomst wilde ik zwijgen. Voor geen enkel oogenblik zou ik nogmaals een verdenking willen dragen als die waarvan ik reeds eenmaal het slachtoffer werd.”

„Maar dat is zuivere romantiek!” riep Mary uit. „Dat weet ik wel. Maar de romantiek is het zout des levens. Als ik mijn vroegere positie had behouden, zou men mij nooit meer gevraagd hebben, hier terug te komen. Voordat ik u ontmoette, had mij dat niets kunnen schelen. Maar nu ik u ken, zijn vele dingen veranderd. Ik weet wel dat dit zeer vrijmoedig gesproken is, maar aangezien u in familie-relatie staat tot Jasper Payn —

Lethbridge hield plotseling op. Hij had zich bijna verraden! Maar hij kon, hij wilde dit meisje niet zeggen, waarom hij eigenlijk de Gouden Roos had vernietigd. Dat hij na rijp beraad het offer om harentwil had gebracht, moest geheim blijven. Er zou wellicht nog eens een dag komen waarop zij het zou mogen weten, maar nu althans nog niet.

Bovendien zou zij misschien nóg wel twijfelen, als hij haar de volle waarheid vertelde. En zijn gevoelens waren reeds bitter genoeg!

„Ga voort,” zeide Mary zacht, „ga voort.”

„Er valt niets meer te zeggen,” antwoordde Lethbridge moedeloos. „Ik geloof zelfs, dat ik reeds teveel heb gezegd. Er was nog een andere reden, waarom ik de Gouden Roos heb vernietigd, maar mij dunkt dat ik u reeds genoeg heb gezegd.”

„In uw eigen belang zou ik gaarne alles willen hooren,” zeide Mary.

Er klonk iets smeekends in haar stem, maar Lethbridge bleef daarvoor opzettelijk doof. Het onderhoud werd pijnlijk, en de jonge man zocht naar een voorwendsel om er een einde aan te maken. Op dat oogenblik kwam Wilkinson binnen door de opening, die Payn's aanvaller bij zijn vlucht had gemaakt. De inspecteur had een klein voorwerp in de hand, en op zijn gelaat lag een uitdrukking, die bewees dat hij over zichzelf tevreden was. Hij stond op het punt, tot Lethbridge het

woord te richten, toen hij Mary Grover bemerkte.

XI

EEN LICHTSTRAAL.

„Neem mij niet kwalijk,” zeide hij tot Lethbridge, „ik dacht dat u alleen waart.”

„Ik ga juist weg,” zeide Mary Grover op koelen toon. „Meneer Lethbridge en ik spraken zoeven over de geheimzinnige geschiedenis. Hij heeft u natuurlijk reeds verteld, dat hij een neef van den heer Payn is. Ik moest de heeren nu maar liever alleen laten. Goeden nacht!”

Zij scheen eerst Lethbridge de hand te willen toesteken, maar veranderde blijkbaar van besluit en verliet met een knikje de broeikas. Eigenlijk speet het den jongen man niet, dat zij heenging, want hun onderhoud was pijnlijk geweest voor beiden. Het bittere gevoel, dat het meisje geen woord geloofde van wat hij haar had verteld, bleef bij hem overheerschen, en daarom was het een verlichting voor hem, weer met een man als Wilkinson te kunnen praten.

„Hebt u iets gevonden?” vroeg hij, meer om iets te zeggen, dan omdat hij dit werkelijk verwachtte. „Eenig spoor van den misdadiger? Verondersteld natuurlijk, dat u wilt toegeven, dat ik het niet kan zijn.”

Wilkinson gumlachte geheimzinnig.

„Men kan nooit weten,” zeide hij. „In een beroep als het mijne moet men erop bedacht zijn, dat kleinigheden de mooiste theorie dikwijls omverwerpen. Het eenige wat wij zeker weten is, dat de Gouden Roos van Jasper Payn gestolen is en dat de dief den ouden heer bijna vermoordde bij zijn poging om met den buit te ontkomen. Ik ben maar al te blij, te kunnen constateeren, dat er eenige punten in uw voordeel zijn. Een daarvan,

ONZE KINDEREN. — AAN DEN MAALTIJD. — KIJK ZE SMULLEN!

en wel het voornaamste, is het onweerspreekbare feit, dat een poging is gedaan om den ouden man te bestelen, voordat u ten tooneele verscheen. Dat gat ginds in de ruiten van de broeikas is de sterkste getuige in uw voordeel."

"Werkelijk?" vroeg Lethbridge eenigszins spottend. „Maar u zoudt die getuige gemakkelijk waardeels kunnen maken. U behoeft slechts aan te nemen, dat ik een medeplichtige had gehad, en dat prachtige alibi is niets meer waard! Bovendien hebt u alleen mijn woord voor het feit, dat ik niet wist, dat mijn oom hier in de omgeving woont. Niettegenstaande alles wat u weet, kan ik wel gedurende maanden en maanden mijn oom hebben bespionneerd. Maar enfin, daarover gaat het nu niet. Hebt u iets ontdekt? Ik zag dat u iets oppraapte, toen u zooveel heenging, en nu hebt u weer iets anders in uw hand. In fantastische detective-romans vinden de scherpzinnigste speurders op deze wijze dikwerf den sleutel van de moeilijkste geheimen."

„Menig schertsend of fantastisch woord bevat toch wel waarheid," zei Wilkinson onverstoort. „Er is geen reden, waarom ik u niet zou zeggen, wat ik gevonden heb. Ziehier het eerste voorwerp, dat ik opgeraapt heb, toen ik de broeikas verliet. Het is niet groot, en het zegt ons, althans op het oogenblik, niet veel, maar menigmaal heeft een kleinigheid als dit geleid tot de ontdekking van een misdaad. Bekijk het zelf maar eens en zie of u er iets uit kunt opmaken."

Wilkinson haalde zijn portefeuille uit den zak en nam daaruit een klein, langwerpige stukje zijdeachtig papier, bijna doorzichtig en van een flauwe gele tint. Het papier was ook op een eigenaardige manier geribd, en aan een kant eenigszins ongelijk, ongeveer zooals men dat bij een bankbiljet ziet.

„Het zegt mij niet veel," bekende Lethbridge, nadat hij het papier onderzoekend had bekeken. „Als ik moest raden wat het is, zou ik zeggen: sigarettenspapier. Echter niet van het soort, dat hier in het land gewoonlijk wordt gebruikt. Ik heb dat papier wel in Spanje gezien. De Spanjaarden zijn deskundigen in het vak en maken de randen van het papier nooit vochtig. Heb ik gelijk?"

„Met uw eerste veronderstelling geheel, met de tweede gedeeltelijk," antwoordde Wilkinson tevreden. „Of laat ik liever zeggen: met de tweede zijt ge niet volledig. Het is in elk geval sigarettenspapier, gemaakt van maisbladeren. Alleen een zeer geoefend en kundig sigarettensmaker zal het kunnen gebruiken zonder tabak te morsen. Ik denk dat er in Engeland niemand is, die dit papier gebruikt. Verder heb ik ontdekt, dat dit soort papier niet alleen in Spanje, maar ook in het verdere Oosten, tot in Perzië en Noord-Indië toe, wordt gebruikt."

Nu zult u weten, dat in dit gebied ook de geheele vallei van Kashmir ligt, vanwaar die heerlijke Gouden Roos oorspronkelijk afkomstig is. Op het gebied van bloemen en planten, dus ook van rozen, zult u echter wel meer weten dan ik. Zoudt u mij in het kort kunnen vertellen wat eigenlijk de geschiedenis is van de Gouden Roos, mijnheer Lethbridge. Is ze in het verre Oosten vroeger misschien een „heilige" bloem geweest? Was het verboden, ze uit te voeren naar het buitenland? Zou het in dien tijd als een misdaad zijn beschouwd, de roos over de grenzen van het land te smokkelen?"

Lethbridge kon zich niet verzetten tegen de belangstelling, die de vragen van den inspecteur in hem opwekten. Hij begon in te zien, dat hij in aanraking was gekomen met een man met een scherp verstand en zeer origineele werk-methode. Afgezien van zijn kennis van bloemen en planten, waren de vragen van Wilkinson toch wel belangwekkend.

„Ik mag u wel gelukwenschen met het bezit van een vruchtbare verbeeldingskracht," zeide Lethbridge. „U hebt bovendien groot gelijk. In vroeger tijd waren de bloemenkweekers in de Vallei van Kashmir er tot jaloerschheid toe op bedacht, hunne producten uit handen van vreemdelingen te houden. Ik kan u wel eenige oude boeken ter lezing geven, waarin u alles kunt vinden wat u wilt weten. U zult daarin ook lezen, dat de Gouden Roos in de oogen van de inwoners van Kashmir een zeer hooge waarde bezat. Zij zouden voor niets zijn teruggedeinsd, om het verlies van zelfs maar één enkele bloem te voorkomen. Het is mogelijk, dat in eenige Perzische tuinen, toebehoorend aan voorname lieden in dat land, de Gouden Roos nog steeds voorkomt, maar zekerheid daaromtrent heb ik niet. Het is verder óók mogelijk,

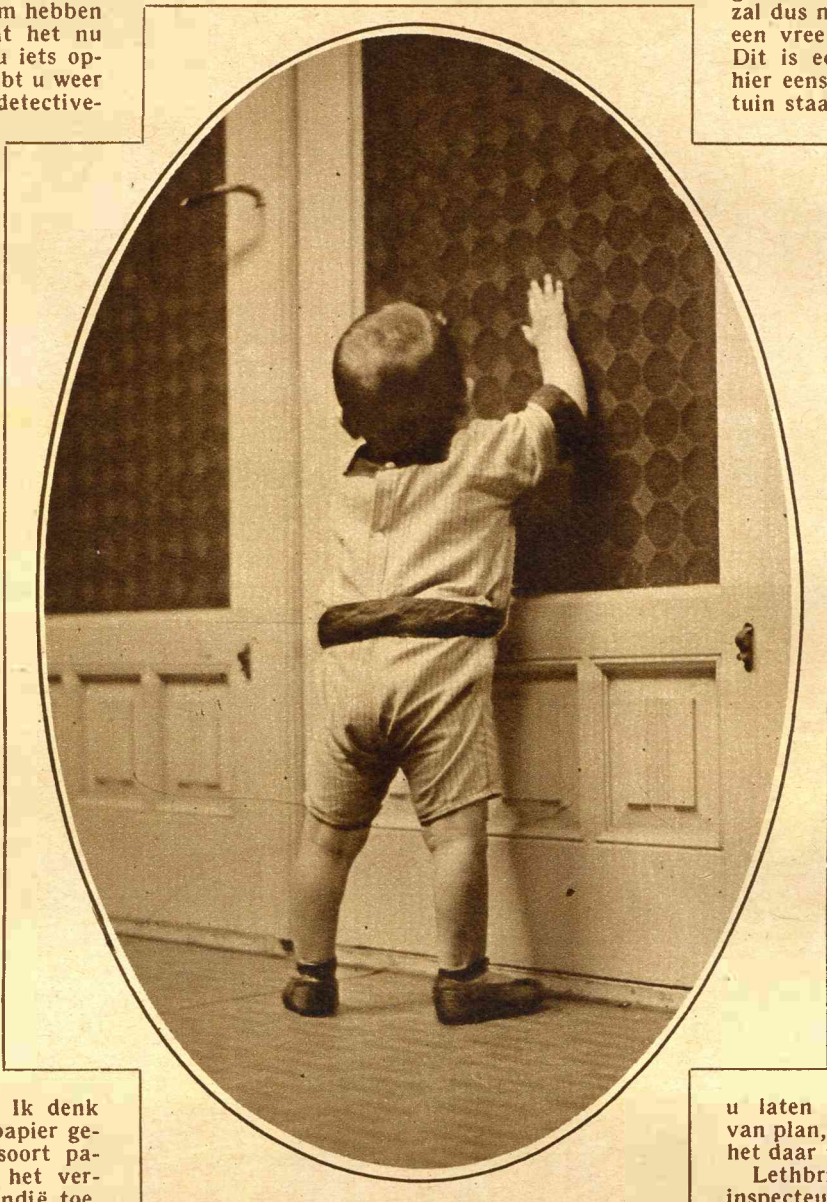
Het kleine Mosterdzaadje

brengt de Wereld in Uw huis!

HOE?

Zendt deze annonce franco, als drukwerk, met duidelijke opgaaf van Uw naam en adres, aan Van Rijn's Mosterd-fabriek te Utrecht en U ontvangt kosteloos alle inlichtingen.

H. H. H.

ONZE KINDEREN.

Broer wil den tuin in. Hij beseft nog niet, dat het 's-winters beter binnen is.

Nog een die het nieuwe jaar aankondigt.

dat voor een Engelsman het bezit van de Gouden Roos groote moeilijkheden en zelfs gevaar kan opleveren. Maar voor het oogenblik valt dat punt natuurlijk buiten het terrein van uwe onderzoekingen."

„Daarvan ben ik nog niet zoo zeker," antwoordde Wilkinson. „Maar in elk geval is hier iemand geweest, die gewoon is, sigarettenspapier van een zeer Oostersch soort te gebruiken. De eerste of de tweede aanvaller dus heeft hier dat papiertje laten vallen, en daarom is het niet onredelijk, aan te nemen dat iemand, geboren en getogen Oosterling, geweest is waar hij geen recht had te komen en ik zal dus moeten onderzoeken of in den laatsten tijd een vreemdeling hier in de omgeving is geweest. Dit is echter niet mijn eenige ontdekking. Kijk hier eens naar. Dit hing in een struik, die in den tuin staat. Wat dunkt u daarvan?"

Lethbridge nam het voorwerp aan, dat Wilkinson hem gaf en legde het op den palm van zijn hand. Het was een afgescheurd stukje zijde van ongeveer twintig centimeter. Het kon een gedeelte van een turban of ook wel van een fijn zijden zakdoekje zijn. De zijde was buitengewoon zacht en van zeldzaam fijne kwaliteit, diep smaragdgroen van kleur en met dunne gouden draden doorweven. En kon over de kostbare kwaliteit van die stof geen twijfel bestaan. Het was een zijdesoort, die zelden of nooit in Engeland wordt gevonden.

„Dat is buitengewoon mooi en opvallend," meende Lethbridge.

„Inderdaad," stemde Wilkinson toe.

„En ge zult mij wel niet voor een fantast uitmaken, als ik zeg dat dit stukje zijde in meer dan een opzicht tot mijn verbeelding spreekt. Ik vond het toch zeer toevallig aan den tak van den struik gehangen. Het versterkt mijn vermoeden, dat de een of andere vreemdeling in deze geheimzinnige zaak de hand in het spel heeft gehad. Aanvankelijk meende ik, dat het misschien een zeeman kon zijn geweest, maar zeelieden zijn niet gewoon, kledingstukken of zakdoeken te dragen, vervaardigd van deze soort zijde. Alleen 'n zeer rijk man kan zich de weelde veroorloven. Het schijnt mij toe, dat de zaak ingewikkelder wordt, mijnheer Lethbridge. En hoe verder wij komen, des te aantrekkelijker wordt ze ook voor mij."

„Is er nog iets anders?" vroeg Lethbridge belangstellend. „Neen, voor het oogenblik niet. Maar ik ben dan ook voorloopig tevreden. Als er zich nog iets anders mocht voordoen, zal ik het

u laten weten. Het is reeds laat, en ik ben niet van plan, nu nog verdere stappen te doen. Hoor ik het daar niet twee uur slaan?"

Lethbridge bemerkte tot zijn verbazing, dat de inspecteur gelijk had. Er was niets, waarop hij nu nog behoefde te wachten, en tengevolge van de opwindende gebeurtenissen van den vorigen avond was de jonge man zeer vermoeid. Hij wandelde langzaam naar zijn huis.

Hoe langer hij over de geheimzinnige geschiedenis nadacht, des te onbegrijpelijker scheen ze hem toe. Het was een drukkend-warme nacht, waardoor Lethbridge in het geheel geen lust gevoelde, zich te haasten. Toen hij zijn bescheiden woning bereikte, verscheen dan ook aan den oostelijken horizon reeds een flauwe lichtstreep, die de nadering van den nieuwen dag aankondigde.

Plotseling meende Lethbridge de omtrekken van een menschelijke gestalte te zien; aanvankelijk schreef hij dit toe aan zijn opgewonden verbeelding, maar toen hij een oogenblik later een tak hoorde breken met het knappend geluid van een revolver-schot, wist hij, dat hij zich toch niet had vergist.

Hij sprong terstond vooruit en week toen naar rechts af, om den indringer, die alleen door een met klimplanten overgroeide poort kon ontvluchten, den pas af te snijden. Misschien was dat wel de geheimzinnige bezoeker met de kleine voeten en fijne leeren schoentjes, die reeds eenigen tijd in de omgeving had rondgezworven.

Lethbridge had nauwelijks tijd genoeg om den uitgang van de poort te bereiken voordat de kleine, slanke gestalte kwam aangerend. Terwijl hij naar voren stapte om den indringer tegen te houden, schoot een smalle, kleine maar gespierde hand naar voren en greep Lethbridge bij de keel met een kracht en hevigheid, die den jongen man bijna achterover deden tuimelen. Voordat hij zich kon herstellen, was de indringer reeds halverwege den tuin.

(Wordt voortgezet)

Een kijkje in Poeldijk. De haven der Veilingsvereniging »Westland«.

Honselersdijk. Op het voormalige aristocratische en patricische Oude Hof worden nu, zeer proletarisch, haringen verkocht.

STADSNIEUWS

De Haagsche arbeidersschaakclub vierde met Kerstmis haar 10-jarig bestaan. Naar aanleiding daarvan geven wij, naast een kiekje van den wedstrijd bij die gelegenheid gehouden, een foto van de receptie van het bestuur. V.l.n.r., zittend: T. Wackers, O. Bening, G. Mingelen, Mr. Ruch (voorz. Wereld Schaakbond), H. Verheul (voorz. H.A.S.C.), J. H. Wildenboer, Hartogensis, W. v. Pelt, J. Nassenstein. Staand v.l.n.r.: P. Pref Jr., J. H. van Os, P. J. de Bruin, F. H. Schnitz en Nyenhuis.

Michikazu Matsuda, de nieuw benoemde Japansche gezant.

Een gedeelte van het hotel Vieux Doelen en andere perceelen op het Tournooveld, bestemd voor het nieuwe gebouw der Tweetsche bank.

Mevr. Rosa Spier, benoemd tot leerares in harpspel aan 't Conservatorium te A'dam.

De nieuwe verkeersweg van de Veerkade naar de Prinsegracht, en de omlegging van lijn 2.

Na de voorstelling van Lohengrin op Maandagavond is de zanger Jules Moes, in den schouwburg te 's-Gravenhage, ter gelegenheid van zijn 25-jarig jubileum gehuldigd. Op onze foto de heer Moes als Lohengrin tijdens de huldiging.

Het echtpaar M. Kuiper-J. Mos te scheveningen, dat den 5den Jan. zijn 50-jarig huwelijk herdenkt.

In het gebouw Cito te 's-Gravenhage werd door wethouder Drees op Kerstdag de drankweertentoonstelling geopend. In het midden zittend wethouder Drees, voorzitter; A. Martinus, secr.; Joh. Zwartz, penningmeester; Meuleman, leider der tentoonstelling; Harders.

Het echtpaar C. Hus-C. Kens, dat den 29sten December zijn 50-jarig huwelijk herdenkt.

DE LAATSTE BAND

DOOR P. B. KOSTER

Groote, zware wolkenmassa's kruiden langs den zilverend blauwen hemel. De wolken voeren aan, zwoegden aan voor de stuwing van den storm. Ze voeren hoog, laag, overal, pakten zich niet zamen, zwoegden voort, verdwenen. Ze waren zwart en grauw, sommige nevelig in het maanlicht. De maan stond vol en omrandde met vloeiend, schel-schitterend zilver de wolken en wolkenmassa's. Dartel wimpelden nevelslierten mee, stoeiend, scheurend, zich vereenigend, al maar rond de wolken — als lammeren om het moederschaap. De storm loeide, joeg langs het zwerk, zweepte de wolken voort, striemend, en floot op de telefoondraden. En de wolken zwoegden aan, onafgebroken.

Als een gordijn van razende lucht sloeg de storm uit de hoogte neer en veegde over de straten. Om de hoeken striemde hij als een hagelbui den voorbijgangers in het gezicht, joeg den handen die diep in de zakken staken, na; deed hun kleeren zwellen.

De straten lagen droog, hard en droeg. Voetstappen kletterden als sabelgerinkel. De trams rombomden door de glinsterende rails-strepen — een gerommel in een mijn. Autobanden suisden.

Hij liep over de trottoirs, dicht langs de huizen. Zijn stoere, lijdend gegroefde kop schuw tuschen zijn hoogopgetrokken schouders. Bij elken stap knikten zijn knieën. De kop bengelde dan mistroostig voorover. Zijn pet rustte op één oor. Hij droeg een kort, blauw jasje dat glimmerde en vale plekken vertoonde. De kraag was omhoog gezet en lag verfrommeld om zijn ingetrokken nek. Hij droeg een blauwe, katoenen broek, zijn werkbroek.

Met z'n manchester kon-ie niet meer op straat komen. Zijn kapotte schoenen lieten de uit den grond opslaande koude door. Zijn armen drukte-ie stijf tegen zijn zijden — om warmte. Zijn handen staken diep in de zakken van zijn broek en zijn vingers omklauwden zijn magere dijën — smeekend om wat verwarming.

Het werd te koud. Hij moest naar huis. Zou zich anders een ziekte op den hals halen.

Naar huis!... Waar was zijn huis? Waar was het? Zeker, hij had een krot, een nest waarin zijn twee kinderen scholen, een jongen en een meisje, vijf en drie. Zijn kinderen, ja, dat was alles wat-ie overhad.

Maar waar was hun moeder? Waar was zijn vrouw? Hij aarzelde. Wilde naar het kerkhof gaan. Daar kon-ie tenminste zijn pijn, zijn smart uithuilen, alles uitzeggen wat hem folterde, tot wanhoop dreef. Maar hij mocht er tóch niet op. Het werd ook te laat. Hij moest naar huis.

Hij liep, doorknikkend, mistroostig, schuw langs de lokkende winkelramen waarachter weelde lag, rijkdom alles. En hij had maar zoo weinig nodig. Kon het toch niet bekomen.

23 December. Overmorgen al Kerstmis. Hij kon toch niet met leege handen staan. De stumperds van kinderen. Ze ontbeerden al zooveel.

Hij kwam aan zijn krotwoning. Een oud, vervallen huis, klein en nietig, voor huur-kazernes ingericht. Op den zolder, in de kleine, sombere kamertjes, in een alkoof zelfs, overal ongelukkige gezinnen.

Hij strompelde de trap op. De treden kraakten. De half vergane leuning was vet. De kelder-kilte die hem altijd hinderde, ontmoette hij nu als een warmtestroom. Hij stiet met zijn voet tegen een lichaam. Het was een man. Hij reutelde, bewoog zich, plofte neer op de trap en begon heesch en valsch te zingen, te lallen. Hij was weer dronken, de man van Kaatje. Kaatje was zijn buurvrouw. Een goedig menschje met een kwaal die haar bijna ononderbroken in haar armoedige bedstee gevangen hield. Zoo'n goed vrouwtje met zoo'n dronkelap. Jammer vond-ie het voor de oude ziel; echt jammer. Altijd was ze bij de hand

en nauwelijks op de been was haar eerste werk zijn boeltje weer wat te beredderen. En dan zoo'n....

Hij liep den dronkaard voorbij en ging naar het zolderkamertje dat aan het zijne grensde. Kaatje lag bleek en vervallen, mager, kleintjes in het bed. Haar diepe, zwartglinsterende oogen zagen hem vragend aan.

Wijdbeens, schuw liep-ie door de kamer, liet zijn kop zakken en schudde: Neen. Al weer niets. Al weer geen werk gevonden!

„Kom, kom, Gerrit!” zeide haar langzame moeë stem, „den kop niet laten hangen, jong. Het zal wel eens komen. Een beproeving....”

„.... een beproeving,” trachtte-n-ie haar gedachten in zijn afgestompte hersenen uit te werken. „Een beproeving....” Dan zweeg-ie even. „En mijn kinderen dan, de stumperds, de....” Een snik brak zijn stem. Met een ruk wreef-ie zijn rechterarm langs zijn brandende, nevelende oogen. Zou-ie uithuilen, uitzeggen: alles, alles, alles.... zooals op het graf van Marie?

Maar dat kon niet. Dat mocht niet. Kaatje was

Hij sloop in zijn eigen kamer terug en schoot weg in een hoek. Dommelende, onbewust, vertelden elkaar de kinderen van Kerstmis. Overmorgen zou het zijn. En ze deelden elkaar hun verwachtingen van den Kerstboom mee, hun wenschen, alles. En hij, schuw in zijn hoek, beet zich de van koude pijnlijke lippen tot bloedens toe om zijn snikken terug te dringen en zijn groot verdriet alleen te verkroppen. Hij kon die stumperds toch niet teleurstellen?

De kinderen sliepen in. Hij haalde een portret van den wand. Marie! Hij kon het beeld niet zien maar zag het toch in zijn geest. Hij kustte het met prangende zoenen en zijn tranen stroomden vrij. Zenuwen deden zijn mannenlichaam schokken. Snikken trilden door zijn borst. Zijn stoel kraakte. Het meisje werd wakker en vroeg of paps al thuis was. Hij gaf geen antwoord. Kon niet. Het kind sliep weer in. En hij bedwong zich want de stakers leden al genoeg.

Als een dief sloop-ie door de schemerende kamer. Woelde in de lade eener kast. Daar was het. Hij voelde het koud aan zijn vingers. Banger, schuwer,

sloop-ie terug naar het walmende licht van het lampje. Het schitterde in zijn hand, het kleinood. Een klein gouden horloge, het eenige wat-ie van haar nog bezat. Al het andere was weg, verkocht. Slechts dat eene restte hem nog. Maar dat mocht-ie toch niet verkoopen? Daarvan kon-ie toch niet scheiden?

Hij woog het in zijn hand, bezag het, wreef het langs zijn mouwen.

Het laatste wat-ie van haar bezat en het eenigste waarmede-n-ie de kinderen gelukkig kon maken. Weer kwamen de snikken. Hij was de wanhoop nabij. Tot in den nacht duurde z'n tweestrijd.

Toen wist-ie het. Hij moest de kinderen gelukkig maken, — de kinderen die Marie hem had gegeven. Hij zou het verkoopen. Neen! beleenen. Misschien.... Anderhalf jaar is héél lang. Misschien kon-ie het nog eens terugkopen. Als-ie eens nóg zuiniger leefde van zijn ondersteuning.... of nog eens werk vond....

En die nacht was vol visioenen voor den man,

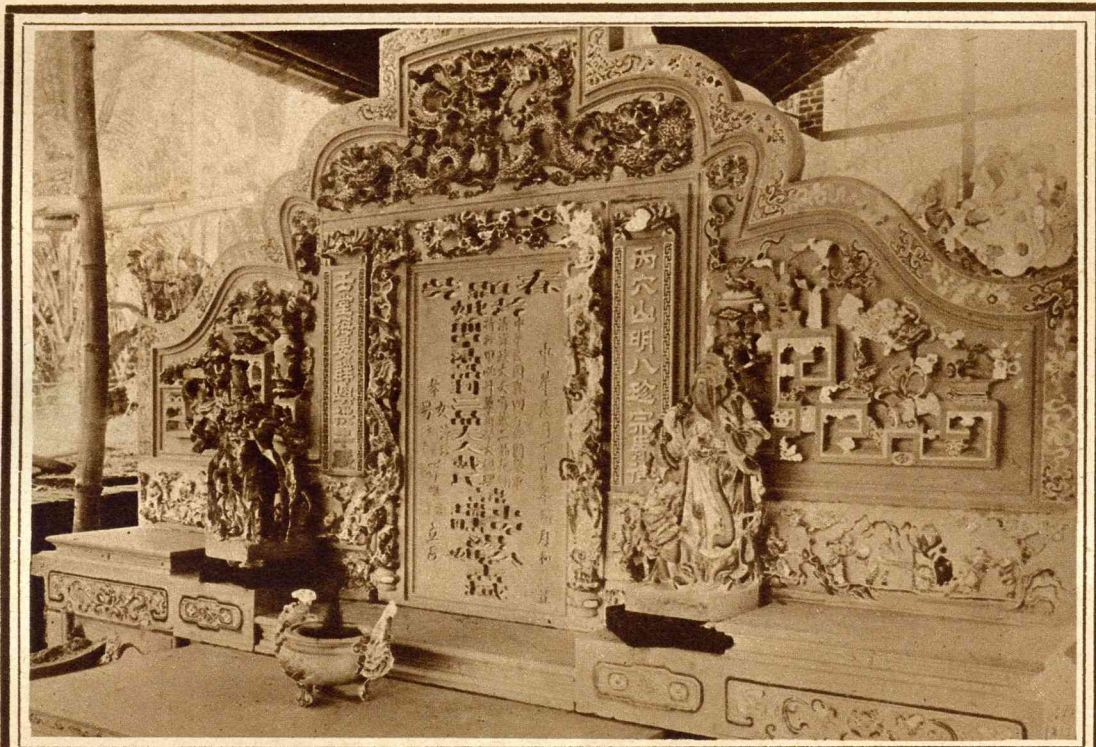
die daar, in den slaap, nog schuw, in zijn hoek zat en droomde van Marie en van zijn gelukkige kinderen....

Met een schok werd-ie wakker. Het was al morgen. Grauw pakte vol treurigheid de nieuwe dag in het venster. Hij was koud, verkleumd, stijf. Hij had op den stoel geslapen. Hij rekte zich uit, ijsbeerde door de sombere, kille kamer om wat warmer te worden — voorzichtig. De kinderen mochten eens wakker worden.

Een verre klok hamerde zeven slagen dreunend, trillend door de vriezende ijle lucht. Al zoo laat? Dan moesten ze toch op. Naar de beddeeling! Ze kregen dan tenminste nog brood en warme koffie in de vermagerde lichaampjes. O God! was Marie er nog maar....

Marie! Hij zocht het portret. Het hing niet op zijn plaats. Hij vond het op den grond. Zeker laten vallen toen-ie insliep. Hij voelde zich licht in z'n kop. Duizelig was-ie en z'n oogleden waren zwaar, schenen dik en brandend. Een doffe hoofdpijn lag zwaar in zijn achterhoofd — zwaar als zijn zorgen en zijn lijden. Zijn hoofd waggelde mismoedig tuschen zijn schouders. Hij moest het toch recht houden want zijn nek was stijf en pijnlijk. In zijn binnenste scheen een onmetelijke leegte. Vage geluiden reutelde daar op. Over zijn rug liepen sidderingen: trillingen die zijn vel schokken deden — als een glanzende paardenhuid onder den steek eener vlieg. Hij trok den kraag van zijn jas om zijn ooren. 't Hielp niet. Hij bleef lam en ellendig. — Koude en honger....

Met zijn schouders hoogop en zijn handen begraven in zijn broekzakken, stond-ie naast de kinderen, benijdde de rust van hun slaap. Met zijn voet onder de lompden die hun voor bed dienden, trachtte-n-ie ze te wekken. Maar een medelijden

KIEKJES UIT INDIË.

De ingang tot een Chineesch grafkelder op Java. Er voor staat het bronzen wierookvat, waarin offers worden gebrand.

een goed wijf! Dat was ze, ja! Maar dat andere.... daar had Marie alleen recht op.

„Ik had Jan al verwacht....?” informeerde Kaatje, diep uit het bed.

Hij zag even naar haar op, sloeg schuw zijn oogen neer en zag naar de deur. Met zijn handen in zijn zakken slingerde hij bedremmeld met zijn verzakte schouders.

„Is-ie er al?”

„Ja....”

„Op de trap?”

„Ja....”

„Is-ie weer....?”

Hij staarde strak naar een onbestemd punt, zonder een woord, zonder een gebaar.

„Zoo heeft ieder huis zijn kruis en wij allemaal wat....” zeide Kaatje met geforceerde berusting en haar stem klonk nog dieper, nog klagender — een jammerende zucht. Hij draaide op zijn hakken, liep naar de deur en rukte die open met een plotselinge beweging van zijn rechterhand. Hij haalde Jan beneden van de trap en droeg hem naar boven. Zonder een woord zette-n-ie hem aan de tafel en ging zijwendend heen.

Bang als een geslagen hond, schuchterde-n-ie zijn woning van werklozen weduwnaar binnen: rommelig, ongezellig, niet onderhouden en overal de grijpklauw van de armoede.

Hij stak een lucifer aan en daarmee een lampje dat aan een spijker onder een naar boven steeds breeder wordende walplek aan den muur hing. Nu kon-ie zijn kinderen zien, dicht naast elkaar, in een hoop afgedragen kleeren. Ze zagen naar hem op.

Uit een kast haalde-n-ie een stuk brood, sneed er wat stukken af voor de kinderen, gaf hen te eten en liep ook met een stuk naar Kaatje.

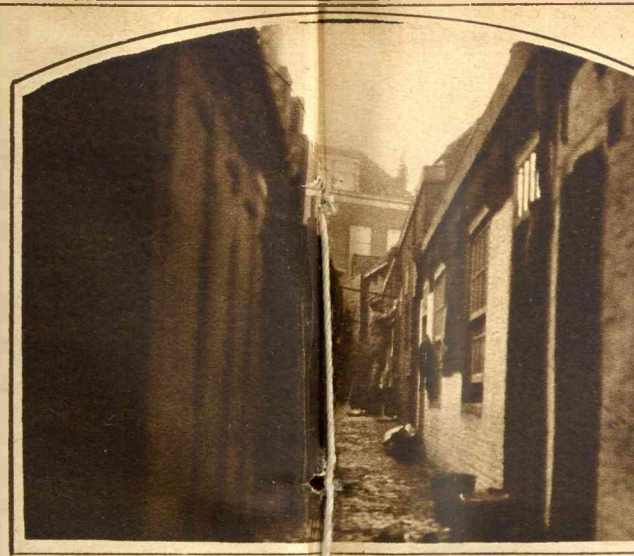
„Ik heb niet meer!” zei-ie en liep weer weg.

Een greep uit het leven der Scheveningsche vrouwen en tevens een schilderachtig kijkje in een bekoorlijk steegje op den Drogersdijk, welke welks woningen onbewoonbaar zijn verklaard.

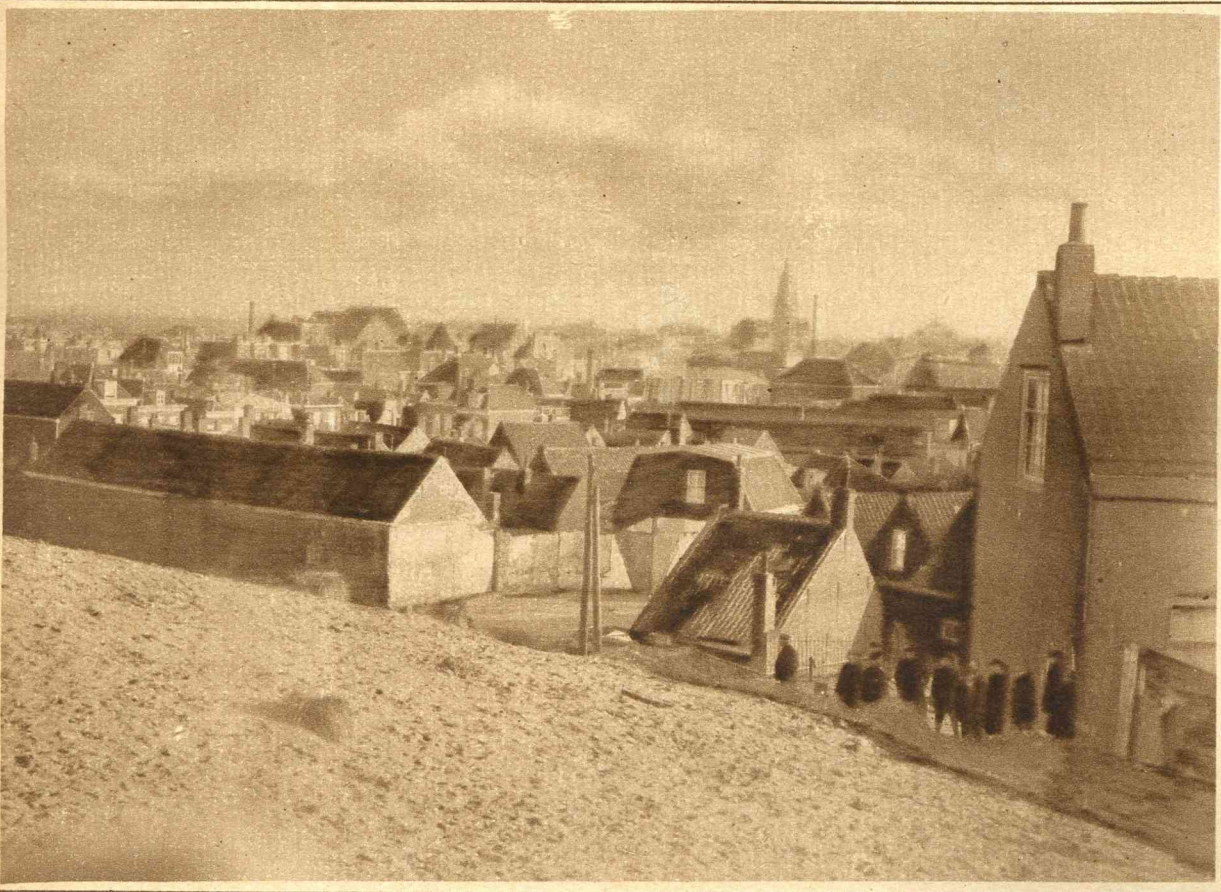

De Scheveningsche jeugd, die vermoedelijk niet meer de woningen harer voorvaders zal betrekken, waar de winter-koude reeds binnendringt door de verdwenen dakpannen.

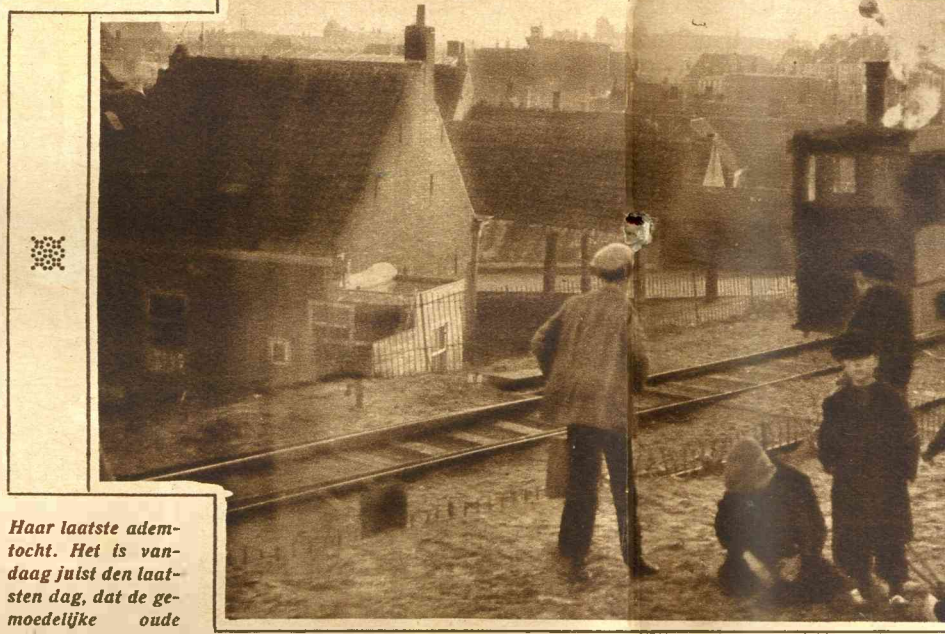
"Scheveningen op z'n smalst". Als men de handen zijwaarts uitspreidt raakt men de beide kanten van dill slopje in de Prins Willemstraat.

OUDE SCHEVENINGEN

Een gezicht op het oude dorp dat onder den moker komt van den slooper. Op den achtergrond ziet men reeds een kerk, opgetrokken in moderne stijl.

Het oude Scheveningsche visschersdorp gaat langzaam maar zeker verdwijnen. Zijn stoere bewoner, die ondanks de Haagsche invloeden krampachtig vasthouden aan hun oude zeden en typische kleederdracht, worden door den ligge maar toch zoo pitores-

Haar laatste ademtocht. Het is vandaag juist den laatsten dag, dat de gemeedelijke oude stoomtram van de H.S.M. Oud-Scheveningen binnentuft. Haar komen en gaan was zoo samengegroeid met het Scheveningsche bad- en visschersleven. Hoevele duizenden seizoen-gasten vervoerde zij niet iederen zomer en hoevele visschersvrouwen maakten van haar niet dagelijks gebruik, om haar visch in „de stad” te gaan verkoopen. En morgen zal men trische daar voorbij zal sn...

veel vluggere en meer confor zal met weemoed terugdenken trambelletje in monotoon geti oogenblik deed staken, om tez

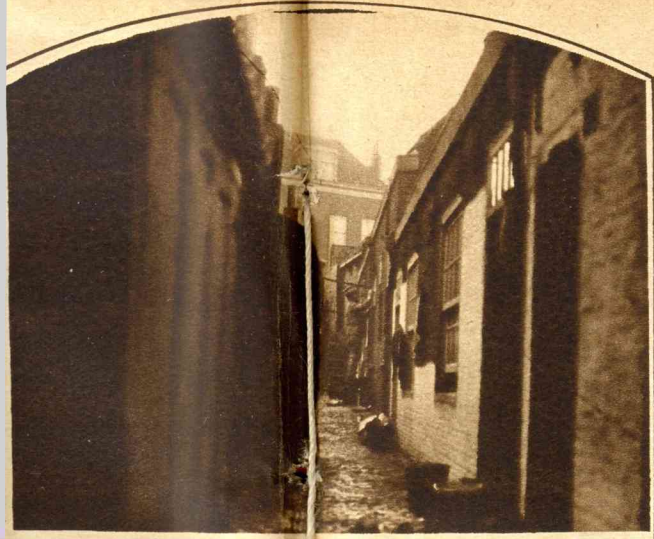
Een zijstraatje van de Vuurbaakstraat.

Nog meer onbewoonbaar verklaarde woningen op den Drogersdijk.

„Komen we der zoo goed op meneer.”

Scheveningen op z'n smalst". Als men de handen zijwaarts uitsteekt, raakt men de beide kanten van dit slopje in de Prins Willemstraat.

De Vuurbaakstraat met op den achtergrond den vuurtoren, het lichtbaken der zee. Men zie op deze foto de eigenaardige kleederdracht der Scheveningsche vrouwen.

Nog een kiekje in de Vuurbaakstraat, als de school uitgaat. De daken reiken tot op den grond.

SHEVENINGEN

ersdorp gaat langzaam maar
voner, die ondanks de Haagsche

dracht, worden door den eisch des tijds uit hun bouwval-
lige maar toch zoo pitoreske huizingen verdreven en moeten

zich gewennen
aan de stugge,
stijve lijnen v. d.
Scheveningschen
nieuwen bouw.

zeggen: zij is niet
meer ... en als dan
over één jaar in
vliegende vaart en
met gillend geluid
de nieuwe elec-
trische daar voorbij zal snorren, zal er vreugde zijn over het zoo-
veel vluggere en meer comfortabele vervoer, maar de conservatieve
zal met weemoed terugdenken aan den ouden tijd, toen eens het stoom-
trambelletje in monotoon getingel de dartele jeugd haar spel voor een
oogenblik deed staken, om te zien naar wat niet meer is

ft. Haar komen en gaan was zoo
sche bad- en visscherleven. Hoe-
berde zij niet iederen zomer en
van haar niet dagelijks gebruik,
an verkoopen. En morgen zal men

trische daar voorbij zal snorren, zal er vreugde zijn over het zoo-
veel vluggere en meer comfortabele vervoer, maar de conservatieve
zal met weemoed terugdenken aan den ouden tijd, toen eens het stoom-
trambelletje in monotoon getingel de dartele jeugd haar spel voor een
oogenblik deed staken, om te zien naar wat niet meer is

Een nieuwe breede verkeersweg is aangelegd van het oude dorp bij het begin van de Keizerstraat en de Prins Willemstraat naar het bad-dorp. Reeds verheft zich hier een modern-gebouwde kerk.

„Komen we der zoo goed op meneer.”

Op den Drogersdijk, typisch Oud-Schevevingen.

Nog een oud slopje op den Drogersdijk met z'n mooie geveltjes.

oversluisde hem. Hij diepte zijn handen op, boog zich, deed de kinderen ontwaken, teeder, met vaderlijke ter eere van Marie. Ze moesten gaan eten, zei-ie. Lekker eten, moedigde-n-ie ze aan toen de groote slaapdrongen oogen naar hem staarden, vragend, vaag, knippend. Een gedachte schreide in zijn hart en de hoofdpijn hamerde aan den binnenwand van zijn schedel toen ie voorover stond: Bedeuiling....! Marie....

Huiverend kwamen, gekleed, de kinderen uit de lompen in de kilte van de kamer. Ze poezelden zich wat met koud water. Daarna gingen ze heen. Ze zouden rechtstreeks doorgaan naar school.

Hij ging weer zitten in zijn hoek. In zijn rechter hand woog-ie het gouden horloge. In zijn linker hield-ie het portret van Marie. Hij zonk voorover, plantte zijn ellebogen op zijn knieën en liet zijn kin in zijn rechterhand zinken. Het horloge perste-n-ie tegen zijn kin. Zijn glimmerig vochtige oogen staarden, staarden, staarden almaar naar het portret. Geen snik klonk. Alleen een brok wrong zijn keel dicht. Geen gesteun geen klacht. Alleen zijn tranen vloeiden, zacht langzaam en hij ving ze op als vreesde-n-ie dat iemand ze zou hooren vallen op den vloer....

Eindelijk stond-ie op. Het moest! Waarom hier blijven zitten nu het toch niet anders kon? Marie! Hij had haar portret nog en haar graf.... En het waren háár kinderen. Haar kinderen, ja! en ze moesten, ze moesten gelukkig zijn.

Hij hing het portret aan den wand. Schuw sloop-ie naar de deur. Hij moest nog eens naar Marie zien. Verweet ze het hem nu tòch? Hij bleef staan — starende... Langzaam keerde-n-ie terug.... draaide het portret om en vluchtte, vluchtte....

Hij liep door de straten der wreede stad en zag niemand en niets. Hij vluchtte voor het onzichtbare dat hem nasnelde, dat hem elk oogenblik kon inhalen en hem dan zweepend voort zou striemen hem, den dief! Hij liep, sneller, sneller, vluchtte voort....

Hij raakte uitgeput. Als een rookwolk sliertte zijn adem uit zijn mond en uit zijn neusgaten de lucht in, de stad in — als al zijn smart en al zijn lijden dat-ie blies, spoot de stad in die hem van zich afsloeg.

Eensklaps stond-ie voor de bank van leening, waar al zooveel was heengegaan. Hij aarzelde op de stoep. Niet doen! Nog niet! Hij had nog heel den dag den tijd. Hij verzette zich. Wilde zich zelve overrompelen en naar binnen gaan. Maar het was nog te vroeg. De deur was nog gesloten.

Hij herleefde daardoor. Hij zag weer de huizen, de grachten, de straten, de stad. Gelig viel fel een scherp licht door den nevel tegen de lucht. Wazig plekte hier en daar de lucht. Hard was alles, de straten, de kale, sombere boomen, de natuur, de stijve gebouwen. Hard was alles. Ook de zon; ze sméet haar felle licht door den nevel op de aarde.

Hij liep weer verder en werd wakker geschud uit zijn desparate dommeling. Er kwam een wagen voorbij met een stapel hout erop. Een werkmán liep er achter. Timmerman! Zijn vak! Hij hielp den arbeider tegen een brug op. Of z'n baas nogal werk had, vroeg-ie. Ja, dat ging best. Of er voor hem niets te vinden zou zijn? Kon-ie probeeren! Was 't vragen altijd waard. Hij kreeg het adres, ging er onwillekeurig vol moed heen. Zijn lijden, alles wierp-ie van zich af. Gooide het op de harde straat, in de harde stad. Zijn koppijn sloeg-ie uit zijn hersenen. Als een flinke jonge kerel liep-ie naar den winkel waar hem misschien werk wachtte. De lucht van het hout deed hem goed. De baas was er niet. Als-ie over een paar uurtjes eens terugkwam. Al zijn moed viel van hem af en hij meende de scherven te hooren vallen.

Suf kwam-ie weer buiten. Zijn kop hing omlaag. Zijn schouders stak-ie hoog op, zijn handen diepten

in zijn broekzakken. Een wreede lust stak fel eensklaps in hem op. Bitterheid striemde hem in het gezicht. Was het haat dat zijn tanden knarsen deed, dat suisde in zijn ooren, dat zijn bloed door zijn aderen dreef en deze liet zwellen, tot berstens toe? Hij wist het niet. Maar het moest en het zou gebeuren. Werk of geen werk, de kinderen van Marie zouden gelukkig zijn. En al zijn spieren gespannen, zijn bloed gloeiend, koortsachtig, dol, boog hij zijn kop, z'n gespierden nek en zwoegde krachtig, wijdbeens, de harde stad in.... Met blinde haat boorde-n-ie door zijn ellende heen de ijle lucht tegemoet!

Een kwartier later liep-ie een bank van leening binnen. Hij was somber en zijn hersenen lagen omneveld zwaar in zijn kop. De bank van leening was niet die waar-ie altijd kwam. Expres was-ie hierheen gegaan omdat-ie ginds altijd had gezegd, dat-ie het horloge nooit zou beleenen. De pandjeshouder kwam. Hij zag er welgedaan uit en deed rustig. Zijn heldere blik was hard als van een die aan het zien van ellende gewoon is. Hij bezag lang en nauwkeurig het horloge. Dan naar den bringer er van.... Argwaan groefde om zijn neuswortel en

Hij hoorde het niet.

Hij haastte zich naar huis. Hij wilde harder, harder loopen. Een razende lust zweepte hem voort. Thuis nam-ie het speelgoed uit het papier. Betastte het, zoende, streelde het. Nu moest-ie nog wat snoepgoed hebben.

Met zijn hand aan zijn schatten zag-ie weer op naar het portret dat aan den wand van de kamer hem eeuwig onweerstaanbaar trok. Zijn oogen gloeiden, brandden en hij vond verlichting in zijn tranen....

Als een verre herinnering drong een gedachte tot hem door. Hij kon bijna niet gelooven dat het zoo kort nog was gezegd. Hij moest maar even terugkomen. De hoop gloeide weer in hem op. Was er totaal geen werk geweest, dan had-ie dat wel gehoord. Zou er... zou er werkelijk....

Hij waschte zijn roode oogen. Hij ging weer naar den baas. Ja, die was nu thuis. Of-ie maar even wachten wou. Had-ie reden om te hopen? Hij werd niet zonder meer weggestuurd! Misschien.... Misschien! zong het in zijn warm stroomend bloed.

Hij moest boven komen. Bij den baas thuis. Maar dan was er toch hoop! drong-ie zijn sombere hersenen te denken die niets dan ellende gewoon waren uit te werken.

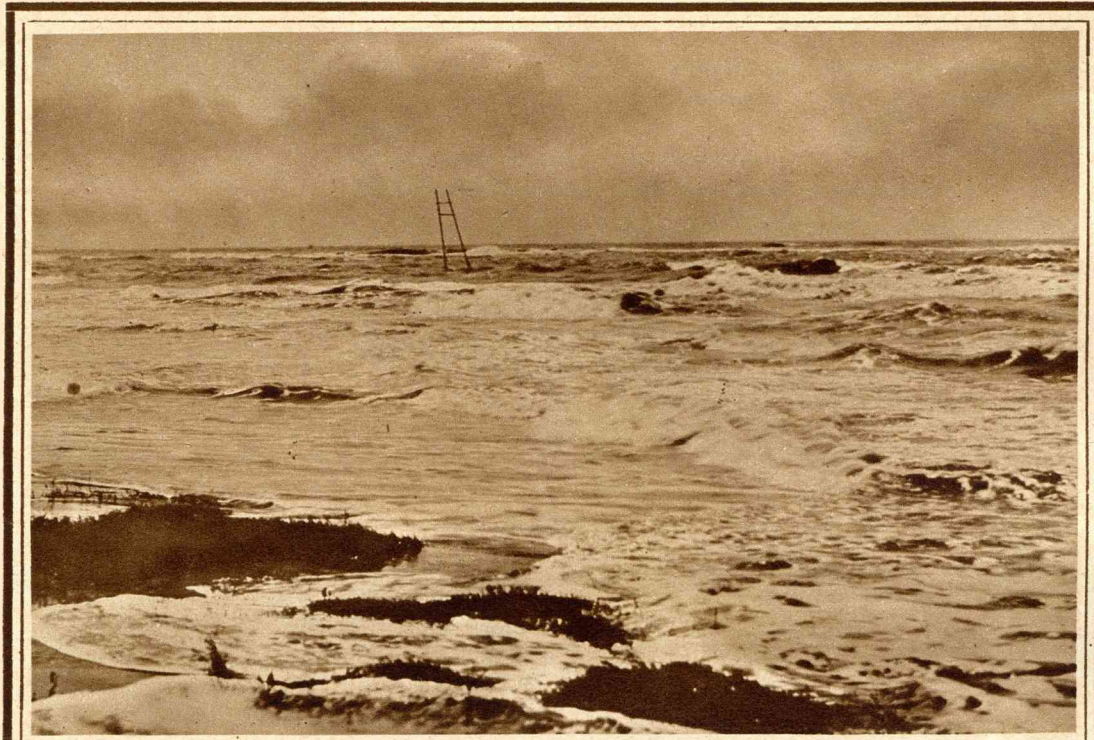
Het was een burgerbaasje. Rustig, van zich zelve overtuigd, gemoe-delijk met een pijp. De kleine grijze oogen zagen doordringend toe en schenen niet verschrikt door den schooier. Plotseling deed de baas verwonderd. Legde zijn pijp neer.

„Meerman?” vroeg-ie op een toon van zeker-weten.

Hij zag op. Wilde óók wat zeggen. Maar de ander was hem voor.

Zijn pijp nam-ie weer op, maar hield ze in zijn linkerhand zonder te rooken. Zijn rechter hing aan den duim in het arm-gat van zijn vest. Hij klopte den ander op den schouder.

„Maar, maar, Meerman, jij? Wel, wel! kerel, wat heb ik je in een tijd niet gezien.... Maar wat zie je er belabberd uit! Het gaat toch wel goed' hoop ik? Met je vrouw en je kinderen. Hoeveel heb je er ook weer? Twee hè? En Marie? Nog altijd de zelfde vroolijke

KIEKJES UIT INDIË.
Een zeegezicht van Macassar, tijdens de natte moesson.

de pupillen in de harde oogen verdwenen bijna, losten op in een vochtig blauw. Zoo'n kostbaar ding, een erfstuk en dan zoo'n vent....

Hij had onverschillig toegezien. Een bloedstroom naar zijn hoofd deed eensklaps de ijskorst rond zijn hersenen smelten. Hij zag den argwaan. Hij begreep alles....

Het volgende oogenblik liep-ie weer op straat. Had den pandjesbaas het horloge eenvoudig uit de hand gerukt.

Wat hem leidde wist-ie niet. Hij slenterde suf, willoos, somber achter iets aan dat hem, onzichtbaar, voorging. Er was niet meer, als vroeger, een blos op zijn wangen, toen-ie de bank van leening waar men hem kende, binnentrad. Hij toonde het horloge, liet zich drie briefjes-van-tien in de hand drukken. Wat de pandjesbaas allemaal vertelde verstond-ie niet eens.

Hij ging weer heen. Het geld klemde-n-ie in zijn verkleumde rechterhand, in zijn broekzak. Toen zeide hem iets: Je hebt geld! En hij begreep zelf niet hoe dat kon. Hij haalde zijn hand uit zijn zak en keek naar het geld. Dacht na. Dan dreunde een zware slag in zijn hoofd. Hij werd gloeiend en hui-verde toch van koude. Zijn haren waren als speldeprikken. Zijn knieën knikten. Hij bleef voor een winkel staan. Een bloedgolf raasde door zijn hersenen: — Hij had Marie verkocht!.... Dan versomberde-n-ie weer.

Op de markt kocht hij een klein kerstboompje, in een winkel wat speelgoed. Zag niet hoe de verkoopster het pakje vasthield totdat-ie had betaald. Een burgerjuffrouw merkte, oer-degelyk, op dat zoo een zijn geld wel nuttiger kon besteden

meid van vroeger?”

Zijn gulle lach werd afgestooten door een schok door het lichaam van den schooier. Hij zag hem aan. Die plunje.... dat gezicht.... De baas preste zijn lippen oopen en begon te begrijpen. Marie! Daar moest het achter zitten. „Is ze.... is ze ziek....?” waagde-n-ie.

Maar toen Meerman: Neen! schuilde en tersluiks een traan wegwischte, toen wist de baas alles. Hij rookte smakkende. Zeide dan:

„Het is jammer, kerel, doodjammer.... Had ik nou toch nooit gedacht, hè? Zoo vroolijk en sterk en nog zoo jong.... Wat je zegt, Meerman, wat je zegt. Wat sta ik daar van te kijken. Maar kop ophouden, hoor! Dat moet, zie je, want anders komt er heelemaal niets van terecht. — Wat sta ik daar van te kijken. — En nu kwam je om werk? Hm, ja! Over veertien dagen begin ik een flink karwei. Dan moet ik er iemand bij hebben. Maar al had ik een ander moeten ontslaan, jou moet ik hebben, hoor! Je kan komen wanneer je wilt. Al is het aan den dag van morgen. — Maar Meerman, kerel, wat heb je me daar toch laten schrikken.... Had ik nou toch nooit gedacht, hè? ...

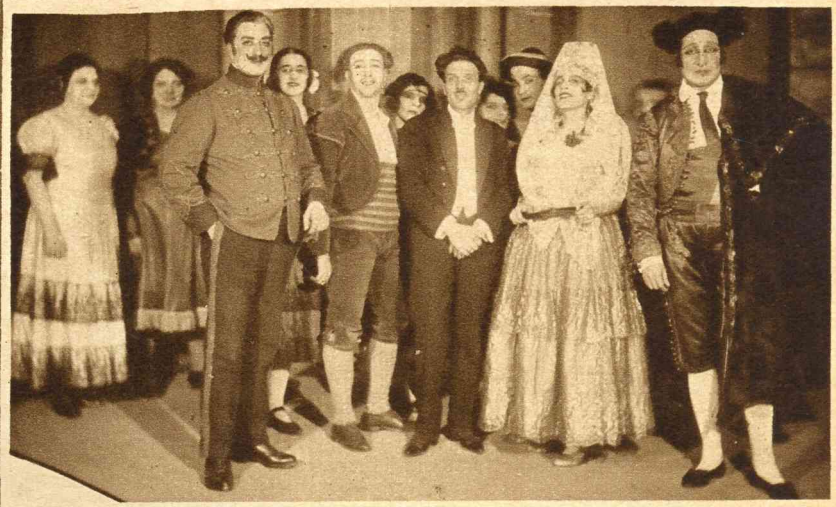
Toen-ie dien middag na een warm maal thuis keerde was alles in en om hem muziek. Het suisde in zijn ooren, het jubelde in zijn kop. Hartstocht-lijk zoende-n-ie het portret van Marie. Aan Kaatje bracht-ie een stuk biefstuk dat-ie haar tegelyk met het heugelyk nieuws overgaf.

....Zijn doel had-ie bereikt. Met Kerstmis juichten de kinderen en dure bloemen vrozen zwart op het graf van Marie....

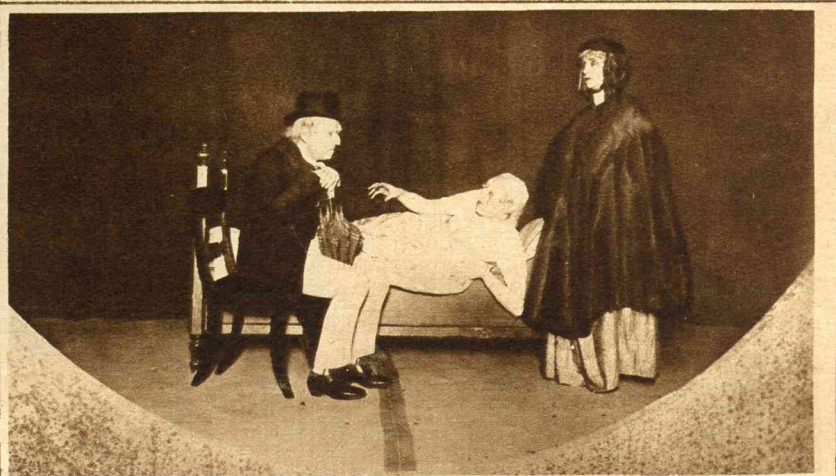
ONZE NIEUWE ROMAN

In een onzer volgende nummers zullen wij een aanvang maken met een nieuwen roman, die, daar zijn wij van overtuigd, alles zal overtreffen wat onze lezers tot nog toe hebben gelezen. Men verzuime de lezing dus niet.

HET TOONEEL

Met Kerstmis gaf de Italiaansche opera een reprise van „Carmen”, het meesterwerk van Halévy's leerling Georges Bizet. Deze opera, die de Parijzenaar in zijn sterfjaar (1875) componeerde, verkreeg al spoedig een Europeesche vermaardheid, ondanks de minder goede ontvangst bij de eerste opvoering, welke door sommigen als de oorzaak van Bizet's dood wordt aangemerkt. Het is een stuk vol Spaansch temperament waardoor een dramatisch conflict wordt geschapen. Hierboven een foto van de voornaamste spelers van links naar rechts: Carmen (Signorina Maria Valverde) Escamillo (Signor Leo Parigi) Maestro Giovanni Fratini (Direttore d'Orchestra) Don José (Signor Salvatore Pollicino) Zuniga (Signor L. Cherubini).

In het Odeon-theater a. d. Heeregracht gaat momenteel „Scrooge en Marley”, naar het bekende boek „A Christmas Carol” van Charles Dickens voor het tooneel bewerkt door Eduard Veterman, alias D. Rawde. Wij geven hierboven een afbeelding van een der tafereelen uit dit stuk nl.: Scrooge (Nico de Jong) aan het sterfbed van Marley (Richard Flink); rechts: De huishoudster.

Hierboven: Wij geven dit keer eens als bijzonderheid een huiselijk tafereel van de artiesten-familie Van Raalte bij den Kerstboom. Albert van Raalte, de eminente orkest-leider van de Co-operatie, en mevrouw Helene van Raalte-Horneman, een der beste leden. Reeds vroeger plaatsten wij in dit blad van haar foto's als „Beatrijs”. Ook in haar vertolking van de rol van Elsa in „Lohengrin” is zij uitmuntend. Bij hen hun veelbelovend zontje Albert.

Hiernaast: Weinige lezers zullen weten dat D. Rawde de schuilnaam is van den jongen auteur Eduard Veterman. Wij plaatsen deze foto naar aanleiding van zijn jongste tooneelbewerking van het bekend boek van Charles Dickens „Scrooge en Marley” welke even als zijn vorige tooneelstuk „De Wrekende God” en ook het stuk van Felix Timmermans en Ed. Veterman, „Als de ster bleef stille staan”, een geweldig succes oogstte.

* * *

Beneden links geven wij dit keer eens in plaats van een filmscène een foto van het Asta-orkest, dat onder de wakere leiding van Gerrit van Weezel (midden), den bekenden componist-dirigent, voor de muzikale illustratie van het filmbeeld zorg draagt. Was vroeger de muziek in de bioscoop slechts bijzaak, Amerika, het filmland, gaf het voorbeeld. Daar is bijv. in New-York een bioscoop met een symphonie-orkest, dat 72 man sterk is, en

steeds de beste solisten engageert. Het Asta-theater, dat hier ter stede nu juist vier jaren bestaat, breidde ook dit seizoen wederom zijn orkest uit en heeft daardoor te meer een bewijs geleverd, dat het de muzikale illustratie van het filmbeeld „zooveel mogelijk wil volmaken.

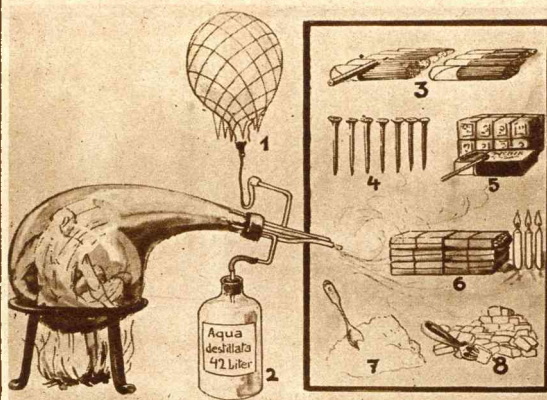

Dinsdag 29 Dec. j.l. had onder de eminente leiding van mevrouw Chabot in den Koninklijken Schouwburg een opvoering plaats van de Kinderoperette „Roodkapje”. Wij geven hierboven een foto van Roodkapje met den wolf.

„Kom Grootvader, drink eens uit,” sprak vrouw Van Breugel, een groote flinke vrouw, terwijl ze bezig was het strijkgoed te bergen. Grootvader, 'n bejaarde man, door Vader Tijd gezegend met 'n langen grijswitten baard die hem 'n eerbiedig voorkomen gaf, mompelde eenige woorden van goedkeuring en dronk kalm zijn glaasje leeg. „Dat smaakt, Marie, vooral wanneer men den smaak te pakken krijgt,” en hij lachte stil, wellicht liet hij eenige scènes van zijn verleden voor zich afspeelen. lang voordat hij bij z'n zoon ging wonen. Bij zijn Henk die dadelijk bereid was z'n vader, die zoo lang voor hem had gezorgd, bij zich in te nemen. Al vele jaren was hij nu „als kind in huis” en ze waren goed voor hem, hij rookte z'n pijp, las z'n krantje, maakte dagelijks, voor 'n man van z'n leeftijd, 'n flinke wandeling, deed z'n middagdutje en dolde met „Roosje,” 't zonnestraaltje van de familie, die nu zeven jaar was. . . . Ja. . . . Grootvader was gelukkig en zijn kinderen zeer dankbaar voor den onbezorgden ouden dag welken dezen hem bezorgden. Vrouw Van Breugel was klaar en nam plaats aan tafel. Zij streek de plooiën uit het tafelkleed en sprak tot haar dochtertje: „Roosje, kan je het versje voor Vader nu al heelmaal zonder fouten opzeggen?” Roosje wierp de grondvesten van 'n geniaal bouwwerk, waaraan zij bezig was, omver en keek grootvader onderzoekend aan. „Die kon het weten.” Grootvader deed 'n ferm trek aan z'n onafscheidelijke goudsche pijp, z'n zoon had hem al menigmaal gevraagd wanneer deze met pensioen ging, hij zette 'n bedenkelijk gezicht. „Nou in orde is het nog niet hoor, den laatsten keer bleef je nog al 'ns steken en dat mag niet, als Vader thuis komt moet je het complete gedicht achtereenvolgens kunnen opzeggen. Kom eens hier.” Roosje liet zich van haar stoel glijden en klom op z'n knie. „Doe nu eens of ik je Vader ben”. Roosje stelde het zich voor en vond het blijkbaar gemakkelijk hetgeen zij door 'n ondeugenden lach te kennen gaf. Moeder sloeg beiden met stille vreugde gade. Zij verbeidde het oogenblik dat haar man thuis zou komen en Roosje hem met het door Grootvader gemaakte gedicht zou verrassen. „Vooruit Roosje”. Roosje begon met 'n fijn zacht stemmetje het eenvoudige versje te declameeren, alleen de laatste regel „en 'n lang leven toegewenst door uw kleine Roosje” werd door haar met vuur uitgesproken. Grootvader gaf haar nog eenige wenken, die zij goed in haar ooren knoopte, en een klinkenden zoen, 't bewijs dat hij tevreden was. „Mijn complimenten hoor Vader,” zei Moeder lachende. „Neen, Marie,” sprak Grootvader, „alle eer komt toe aan m'n vlijtige leerlinge. . . . Maar zeg eens, is Henk niet laat?” vroeg hij terwijl hij zijn horloge raadpleegde. „Ja,” antwoordde Marie, „en dat nog wel op z'n verjaardag.” Er trad 'n drukkende stilte in, alleen verbroken door het eentonig getik der ouderwetsche hangklok. . . . Plotseling rukte Roosje zich van Grootvader los. „Die akelige rook komt mij in de oogen, als Paatje straks komt denkt hij dat ik gehuild heb.” „Kom, niet zoo mopperen kleintje, als je de rook niet kunt verdragen, ga je maar weer met je blokken spelen, maar denk er om als vader komt. . . .” en hij stak waarschuwend z'n hand op. Roosje luisterde al niet meer en verdiepte zich in het bouwen van 'n fantastisch kasteel, zooals die in kinderbreinen voorkomen. Het overgaan der bel deed Moeder opschrikken, zij keek Grootvader met een, van angstig voorgevoel sprekend gelaat aan en terwijl zij opstond om te gaan opendoen voelde ze dat haar hart sneller begon te kloppen.

Duizend gedachten vlogen haar door het hoofd, dat dreigde te barsten. Wezenloos opende zij de deur. Een man in uniform der spoorwegen stond voor haar met 'n zeer ernstig gezicht, de pet in z'n hand. Toen begreep zij bij intuïtie dat er iets gebeurd moest zijn met Henk. Haar man. . . . „Is u juffrouw Van Breugel?” Zonder klank in haar stem bevestigde zij. Toen ze echter den man aanzag, die schijnbaar moeite had zich van z'n taak te kwijten, keerde zij tot de wreede werkelijkheid terug. „Mijnheer wat is er? Om godswil spreek. Heeft m'n man 'n ongeluk gehad?” De man loosde 'n zucht. „Ja juffrouw, helaas, door 'n misverstand is hij bij 't rangeeren tusschen de buffels knel geraakt.” Zij slaakte 'n gil, die door Grootvader werd gehoord, hij sprong op met 'n snelheid die men niet van 'n man op jaren zou hebben verwacht. Beneden werd hij door enkele woorden van 't geval in kennis gesteld. Het was den ouden man alsof hem de grond onder de voeten wegzonk. (Boven klapte Roosje van blijdschap in haar handen, haar kasteel was bijna klaar.) Vrouw Van Breugel stond tegen de deurpost aangeleund, als ging het haar niets aan. Grootvader legde z'n hand op haar schouder. „Marie, kom toch tot je zelve.”

(Naar een krantenbericht)

Een mensch gedistilleerd, wie heeft dat ooit vernomen! Maar ondersteund nu eens, dat het er van kan komen Wat zou er dan wel uit den distilleerkolf stroomen?

In d'eerste plaats veel gas. Nu da's best te gelooven, Onze opgeblazenheid gaat vaak alles te boven. Zeventig M3. kan je uit één menschje stoven.

Dan water. Tweeënveertig liter tjes maar even! 't Is, als je dat zoo hoort, waarachtig om te beven Dat zooveel nathalzen op onze aarde leven.

Maar is dit alles nog wel even te begrijpen, Dat 'k vijftenzestig gros potlooden kan slijpen Uit eigen lijf. . . . 'k schei daadlijk uit met typen.

Van ijzervreters heb ik wel eens meer vernomen, Maar dat uit ieder ijzer genoeg kan komen Voor zeven spijkers, had ik toch nooit kunnen (droomen).

Phosfor voor bijna één miljoen luciferskoppen? Kan daarom menigeen het soms zoo zwaar ver- (kroppen) Dat men niet rekent hem tot de verlichte koppen?

Van licht gesproken: Had ons landsbestuur ver- (nomen), Dat drieënzestig kaarsen uit één lijf konden komen, Nooit was er in ons land een zomertijd gekomen.

Met twintig lepels zout en vijftig klontjes suiker Is dan de mensch voltooid. Neen, zeg, ik word (nooit duiker), Want smelt dat spul, men scheldt mij dan „geheel- (verbruiker).”

Wat ik hierboven schreef heb ik niet zelf gevonden, Ik las het in een krant, 'k erken het onomwonden. Uitvinder is, meen ik, een professor uit Londen.

En als hij moog'lijk later eens gaat publiceeren Hoe 't levend warenhuis het best te exploiteeren, Zal ik, in een nieuw vers, het ook aan u weer leeren. A. T.

Zij ontwaakte uit haar overpeinzingen van smart en zielepijn. „Ik ga naar hem toe. Ik wil hem zien.” Zij duwde beide mannen opzij en liep als 'n bezetene de straat uit, zich niet storende aan het geroep van Grootvader en de haar hoofdschuddend nakijkende voorbijgangers. „Arme vrouw,” zeide de spoorbeambte. „Zij komt te laat, hij was geheel vermordeld en moest dadelijk gekist worden.” Hij mompelde nog eenige woorden van „deelneming” en ging aangedaan heen. Grootvader, geheel op, had al z'n krachten nodig om de trap te beklimmen. „Dat is wat anders dan in huiselijke omgeving z'n verjaardag vieren.” Roosje keek hem nieuwsgierig aan. „Is paatje er nu nogal niet, Opa?” Toen Grootvader niet antwoordde liet zij haar blokken in den steek en klom op z'n knie. „Kom ik zal het versje nog eens opzeggen, als vader dan straks komt, kan ik het zeker goed, vindt u ook niet Grootva?” Zonder antwoord af te wachten zei ze het gedicht, dat hoofdzakelijk op 'n lang gelukkig leven doelde, nogmaals, zonder haperen, op. Dit was Grootvader te machtig, groote tranen rolden over zijn gerimpeld gezicht. „Ziet u nu wel,” riep Roosje verontwaardigd uit, „uw oogen kunnen ook niet tegen rook, ze staan vol tranen, men zou zeggen dat u huilt.” Grootvader trok haar naar zich toe, hij zweeg.

Op de lijkenzaal van het groote ziekenhuis lag 'n jonge vrouw zich krampachtig vasthoudend aan 'n gesloten kist. . . . Het was vrouw Van Breugel.

J. H. B.

Vijfentwintig is doorworsteld. . . . Zesentwintig is er nu! 't Is dus billijk, dunkt me, dat ik Met een wenschje kom voor u.

Allen goeden vaderlanders Wensch ik hier een kabinet, Dat op lagere belasting Niet het laatst z'n zinnen zet.

Slachtoffers der damesmodes, Rukt u los uit dezen klauw; U wensch ik voor '26: Wordt u zelve weer, dus: vrouw!

Den radioneezen wensch ik Menig wonderschoon concert, Zonder bijgeluiden, of er Iemand overreden werd.

Wandelaars, die maling hebt aan Het moderne gauw-gauw-gauw, Wensch ik voor het komend jaar gul 't Kruis voor Moed, Beleid en Trouw.

Voetbalsportbeoefenaren, Zorgt, dat niemand om u mort; Daarom wensch ik, dat uw spel zij Sport van d' allerhoogste sport.

Kruiswoordpuzzelaars, die steeds nog Van die raadsels zijn vervuld, Wensch ik voor het nieuwe jaar graag Wijlen 's heeren Job's geduld.

Spoorwegoverwegpasseerders! Even waardevol als goud Is mijn heilwensch: Dat gij dit jaar Al uw ledematen houdt!

U, chauffeurs, wensch ik van harte, Dat gij uwe taak verstaat, En men u niet zal gaan noemen „Rad”-draaiers. . . . in het kwadraat.

Slachtoffers van 't woningvraagstuk Wensch ik voor dit jaar succes; Zoodat zij niet hoeven huizen Als eens vrind Diogenes.

Brengen spoken tegenwoordig Zeker niemand van de kook, Toch wensch ik een spoedig einde Van 't gevreesd. . . . malaise-spook.

Kunstenars, kunstenaresses Veel succes met uwe kunst! U beveel ik komend jaar aan In mevrouw Fortuna's gunst.

Nu Den Haag het Zuidersopje Naarstig aan 't droogleggen gaat, Wensch ik, dat men niet één visscher Op een droogje zitten laat.

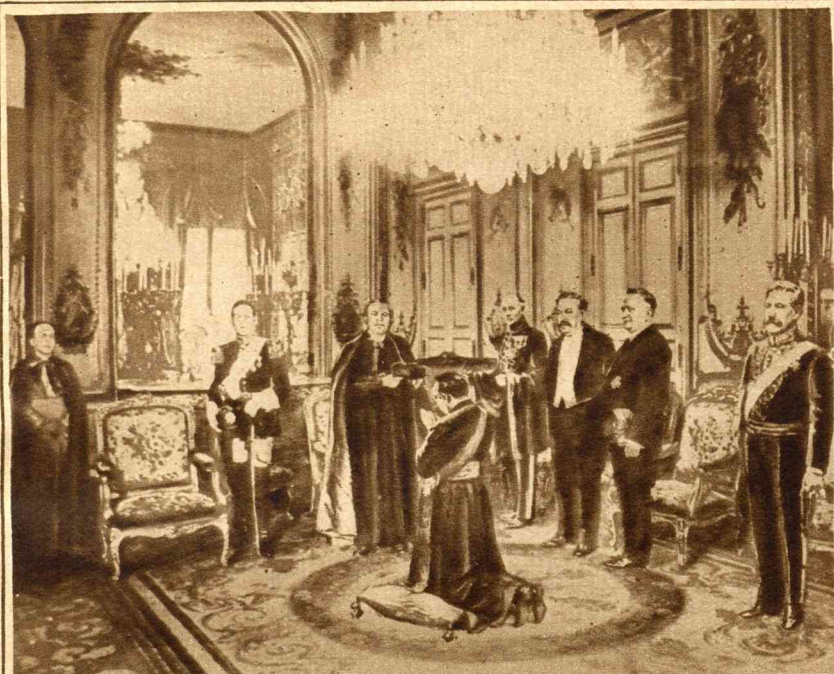
Als braaf vaderlander wensch ik Eiken pa en elke moe Een nooit haperenden, puiken Lévendens luidspreker toe!

En ons kloeke weekblad wensch ik Hoopen abonné's erbij; Dat 't getal eind '26 Zeker honderd-duizend zij! J. CATS Jr.

Lachebekje.

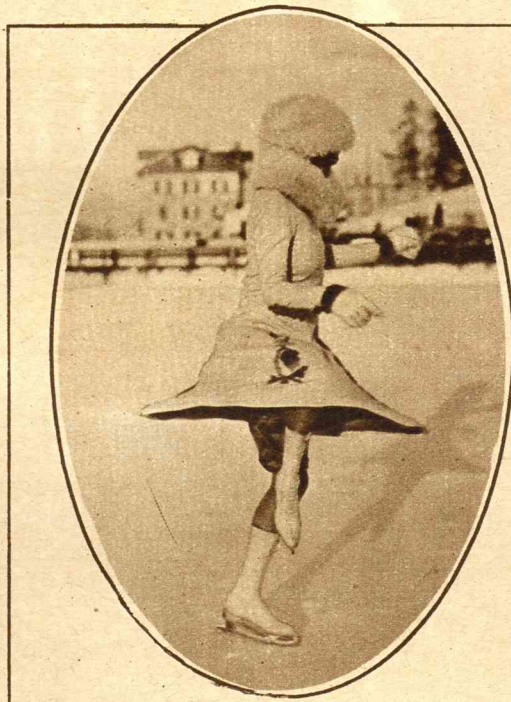
VAN OVERAL WAT

Een eigenaardige plechtigheid heeft te Parijs plaats gehad. Daar is, in naam van den Paus door kardinaal Dubois de roode hoed aan mgr. Ceretti (knielend) overhandigd. Deze plechtigheid had plaats op het Elysée, in tegenwoordigheid van Briand en Doumergue.

De Lord Mayor van Londen, Sir W. Pryke, heeft de vorige week een bezoek gebracht aan een circus, waar ook Indianen optraden. Bij die gelegenheid werd hij door het opperhoofd De Roode Doorn met een tomahawk vereerd.

Kunststukjes op de schaats, die men bij ons niet ziet. Links: De Amerikaan Brooks springt te St. Moritz over de groote trom van het orkest; midden: Miss Freda Whitaker van Londen in het nieuwe ijs-spelletje: de zweeps slag, waarbij de deelnemers aan een lange keten rondzwierend plotseling loslaten en dan al draaiend naar den overkant van de baan vliegen; rechts: Phil Taylor, die zelfs op stelten schaatst.

Het spoorwegongeluk bij Noisy le sec, waarbij een slaapwagen van den expresstrein uit Basel werd verpletterd en 5 personen ernstig gewond werden.

Een eigenaardig nieuw werktuig, uit Amerika in Weenen geïmporteerd en dat dient om bij straat-reparaties de deklaag van de straat open te rukken.

In Amerika is het beschilderen van stoffen thans sterk modieus: en onze modellen laten zien, welke aardige effecten daarmee te bereiken zijn, ofwel door de stof vóór het verwerken te versieren, ofwel door stijvol ornamenteerden na het knippen.

VOOR AVONDFEESTEN.

Voor vele dames, die zich des avonds onder 't stralende feestlicht niet geheel op haar gemak gevoelen met haar „jongenskopje” en gaarne haar coiffure wat meer in overeenstemming zagen met haar zeer chique en elegant avondtoilet, is het „en vogue” zijn der bandeaux een welkom hulpmiddel om haar, op den dag zoo aardig en geestig-uitziende jongenshoofd, een meer vrouwelijk aanzien te geven. De haarbanden dan zijn op soirée's weer veel gezien en het voorschrift der mode te dien opzichte luidt, dat zij de kleur van het haar moeten nabij komen.

Ninon of fijne tulle bezigt men ervoor en men versiert ze met glinsterende stentjes of paarden.

Paarden worden zeer veel gedragen en wie bezitster is van echte paarden kan er zich in verheugen, deze voor vele doeleinden te kunnen aanwenden. Geheele toiletten worden soms met paarden of brillanten opgewerkt en zeer zeker garneert men er kostbare en chique avondtoiletten mede.

Echter, wie zich de weelde van „echte” paarden niet kan veroorlooven, zij getroost door de wetenschap dat er imitatieve paarden gemaakt worden van een zeer bewonderenswaardige namaak, die het echte zoo zeer nabij komt, dat een leek het verschil moeilijk kan opmerken.

De taschjes, welke gedragen worden bij het avondtoilet zijn veelal van klein, rond model en van goud- of zilverkleurig leder gemaakt. Goud- en zilverbrocaat wordt echter nog wel gezien, doch leder in deze metaalkleuren is nieuwer. Ik zag een paar snoezige avondtaschjes, die geheel versierd waren met kleine bloempjes in één kleur gehouden, rose, lila en blauw waren domineerend.

Het taschje in enveloppe-model blijft zijn populariteit behouden. Het bevestigen van een zijden of fluweelen bloem in een der hoeken is het laatste mode-snuffje. Juist de keuze der bloem verleent een eigen cachet aan dit voor vrouwen zoo onmisbare artikeltje, waarin al haar kleine ijdelheidsgeborgen zijn, die zij nergens zóózeer nodig heeft als in de balzaal. Immers denk maar eens aan, wàr zou ze anders haar spiegeltje, haar poederdoosje, haar... Enfin, waar zou ze anders al die dingsigheidjes opbergen dan in haar „kleine” taschje? ANNIE M. M.

MAAK DE KINDERKAMER PRETTIG.

Hebt gij een schilderij of een buste of een of andere bloeiende plant in de speelkamer, waar uwe kinderen den grootsten tijd van hun dag doorbrengen? Wij spreken niet over uwe woonkamer of salon, maar is uwe kinderkamer een heldere vrolijke plaats? Hangt daar iets aan den wand, dat de kleine oogen gaarne zien en waarover de jonge geroederen nadenken als zij ontwaken, of waarover zij praten kunnen, als slecht weer hen als gevangenen opgesloten houdt? Is dat niet het geval, zorgt dan, dat gij het verzuim herstelt. Zegt niet: Daar heb ik geen geld voor! Eenige weinige guldens zullen toereikend zijn. Kunt ge er wat meer aan besteden, des te beter. Gij weet, welk een invloed een ruim, helder, vrolijk vertrek op u zelve heeft, die toch andere hulpbronnen tot afleiding, verstrooiing en opbeuring genoeg en soms te over hebt. Denkt dus ook aan uwe kleine kinderen, die hunne gedachten als wijnranken kunnen uitstrekken, die behoefte hebben om

KEEREN
 Costuum f 12.50, Demi f 8.—
 Winterjas f 10.—
 Reparaties spoedig en billijk.
Kleermakerij P. HAAS
 L. Lombardstr. 27, Den Haag

zich ergens aan vast te hechten, ergens tegen aan te leunen, zich ergens bij naar de hoogte te beuren, kortom iets of wat, waaraan zij denken, en waarover zij praten kunnen. Geeft aan de kleine gevangenen van de kinderkamer iets liefs, aardigs, moois, Schoons, waarna zij ze kijken en waar ze mee opkrijgen kunnen!

SLANKE HANDEN.

„De slanke, spitse vingers van een goed verzorgde vrouwenhand zijn door de eeuwen heen door vele dichters bezongen, maar het schijnt, dat de dames niet veel meer letten op deze lichaamsdeelen, want een onderzoek heeft uitgemaakt, dat een slanke vrouwenhand niet vaak meer voorkomt,” zoo klaagt een Londensch juwelier en men zal dadelijk toegeven, dat dit wel eenigszins een expert op „handengebied” is. Zijn boeken wijzen uit, dat in het afgelopen jaar niet minder dan 57 dames bij hem kwamen klagen, dat haar ringen haar veel te nauw geworden waren. Hij vertelt verder: „Het

Een elegant manteltje van heel eenvoudige coupe, dat men in diverse kleur of stof kan uitvoeren, liefst met een hoedje in goed bijpassende kleur.

jaar daarvoor waren het er maar negen geweest en 20 jaar geleden kwamen dergelijke gevallen in het geheel niet voor. Waarschijnlijk draagt de sport de schuld, dat de vingers van de dames dikker en zwaarder worden. De vrouw, die dagelijks een tennisracket of een golfstok hanteert, loopt natuurlijk de kans, dat haar hand en haar vingers breder worden en dat de ring, die vroeger gemakkelijk over de vingers schoof, niet meer heen of weer kan. Dezelfde ervaring doen de juweliers op met armbanden en armspangen. De armen van de sportvrouw zijn dikker en sterker geworden en de pols doet 't fijne kettinkje, dat er zich omheenslingerde, stuk springen. Met de colliers is het ook al niet anders. Wanneer een jongedame een collier koopt of cadeau krijgt, hangt het los en sierlijk van haar hals. Hoe ouder zij echter wordt, hoe nauwer het collier schijnt te worden en ten laatste schijnt het haar hals te willen omspannen.”

WEENER PUDDING.

125 gr. oud brood (zonder korst), 200 gr. suiker, 2½ d.L. melk, 100 gr. rozijnen, 25 gr. sucade, 4 eieren, sap en schil van 1 citroen.

Brand de helft van de suiker tot caramel (in een koekenpan of ijzeren potje) voeg daarbij voorzichtig de kokende melk en laat het mengsel doorkoken tot alle caramel is opgelost, giet het dan bij de geklopte eieren. Snijd het brood in dobbelsteentjes, roer er de rest van de suiker door, de rozijnen en de sucade, de geraspte citroenschil en het citroen-

DANSSTUDIO R. DI CORRAISE

Balletmeester Scala Berlin • Central Theater Dresden.
 Petit Chant Pira Consiantinospel etc. etc.

Leert U in 6 lessen alle moderne dansen

Cursus in Rythmische gymnastiek, Klassieke dans en ballet.

Instudeering van tooneeldansen

Traml. 3-7-12. Sneeuwbalstr. 87-89. Autobus 5-8

sap, giet er de heete caramelvloeistof over en laat daarin het brood ½ uur weken. Doe dan het mengsel in den intusschen klaargemaakten vorm, die alleen met boter is ingesmeerd (niet met paneermeel bestrooid), sluit den vorm en kook den pudding ongeveer 2 uur. Presenteer er vanillesaus bij.

SCHOTELTJE VAN MACARONI MET VLEESCHRESTEN EN TOMATEN.

100 gr. macaroni, 200 gr. koud vleesch, 2 à 3 stevige tomaten, 1 uitje, 30 gr. boter, wat paneermeel, wat peper en zout.

Zet de macaroni op met kokend water en zout, laat ze gaar worden (ongeveer ½ uur) en uitlekken.

Hak de vleeschresten fijn, snijd met een scherp mes de tomaten (nadat het schilletje er met behulp van kokend water is afgenomen) in plakjes.

Smeer een vuurvast schoteltje met wat boter in, leg er laag om laag macaroni, vleesch en tomaten in, elk laagje bestrooiend met wat peper en zout en met wat zéér fijn gehakte ui. Strooi over het bovenste laagje flink wat paneermeel en leg er de boter in kleine klontjes verdeeld op. Zet het schoteltje in een matig warmen oven (ongeveer ½ uur), leg er drie hoekjes geroosterd brood op en bestrooi den bovenkant met fijngehakte peterselie.

Weet ge... dat ge een piano nooit moet afsponzen... of met was moet bewerken; koop liever in den pianohandel een speciaal voor dat doel bestemd wrijfmiddel.

Weet ge... dat ge winterinmaak gemakkelijker kunt schoon maken, door den steen een dag te voren af te nemen — dan zakt de pekelen al het vuil blijft op het doekje liggen.

Weet ge... dat ge een heerenpak zoo mooi kunt opknappen door het met water vermengd met amonia met den draad mee af te sponsen (vooral de kraag knapt hiervan op) daarna met zwarte ijzers en een vochtigen doek oppersen.

EXPRESSIONISME IN DE MODE.
 Expressionistische shawl van de Parijsche firma Delaunay.

E. STEVENS
 DAMES- EN KINDERHOEDEN
 Edisonstraat 96B - Telef. 31009
 VERLAAGDE PRIJZEN

PEIJNENBURG'S BRABANTSCH E KOEKFABRIEK GELDROP (HOLLAND)

heeft de eer hare geachte cliëntèle te berichten, dat zij in 1926 ter gelegenheid van het **Zilveren Huwelijksfeest van Hare Majesteit de Koningin EEN SPECIAAL MERK** in den handel zal brengen.

Hierbij is alles in het werk gesteld om tegen prijzen van 20 en 30 cent kwaliteit en quantiteit te leveren en zodoende onzen ouden roem te handhaven. De steeds toenemende aanbeveling onzer fabrikaten door H.H Medici wettigen de verwachting van een geweldigen omzet ook van dit speciaal aanbevolen merk.

H.H. Grossiers en Winkeliers doet tijdig Uwe bestelling, teneinde niet teleurgesteld te worden.

ALGEMEENE RADIOHANDEL

HEERENSTRAAT 8 - DEN HAAG

HET BETERE RADIO-ADRES

21 Winkels. — 200 depôts.

**CHRISPIJN'S
WIJNHANDEL**

Rechtboomsloot — A'dam.

Goede Madera f 1.20 p. fl.

Vraagt Uwen winkel de premiezegel „De Kroon”

KRALEN, VORMEN en ZIJDE voor hen die zelf **Lampkappen** maken; daarvoor kan U nergens beter terecht dan bij ons.

n.v. Bern. Rademaker's Handel - Maatschappij
Boekhorststraat 19
Tel. 10763 - 's-Gravenhage

Teneinde misverstand te voorkomen, moeten wij U er op wijzen, dat de door ons geleverde

Geldersche Rookworst

voorzien is van een loodje met den vollen naam **STEGEMAN & Co. - Deventer.**

Bezorging door de geheele stad

E. COHEN WALG

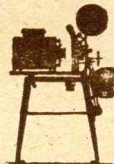
HEMSTERHUISSTRAAT 8 - TEL. 36485
CONFISEUR - PATISSIER - GLACIER - CUISINIER

Specialiteit: Amandel- en Gemberbolussen
Gevulde Amandel- en Gemberkoek

Zondags Versch Brood

HUIS- EN KACHELSMEDERIJ

Aanleg van Bad- en Electriche geleidingen
Buisaarden met koper gemonteerd f 70.—
Vakkundige bediening wordt gegarandeerd. Aanbevelend:
A. NEEVENS - Goudsbloemlaan 110.

Vriesland's Kino-magazijn

Machinale Speelgoederen, Filmverhuur, Pathe-Bebe- Foto-artikelen, Bioscoopvoorstellingen.
Weimarstraat 179 - Tel. 36268

Stofzuigers in huurkoop

Met 2 jaar garantie f 6.40 per maand
FIRMA E. STEVENS, Copernicusplein 9
Telefoon 31009

DELFTSCHE EAU DE COLOGNE FABRIEK

OPGERICHT 1873 - DELFT - OPGERICHT 1873

MAAT EAU DE COLOGNE

in iedere kwaliteit.

SERINGENGEUR, POMPEA,
ROZEN, HELIOTROPE, enz.
per flacon en bij de maat.

RUIME SORTERING: KRISTAL FLACONS,
HAAR- en TOILET WATER, TOILETZEEP.

Aanbevelend, **SURINGAR & Co.**

VERKRIJGBAAR:

Filiaal: Den Haag, Prinsestr. 39 (naast Brandweer)

- Adverteeren - doet verkopen

EET DUINKONIJNEN!

Is een krachtig voedsel.
Bij ONS uitsluitend
kwaliteit en kwantiteit.
Prijs f 1.25 - Neemt proef!
C. STUART
Edisonstraat 62 - Telef. 34391.

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich
abonneeren op „s-GRAVENHAGE IN BEEI"
à f 1.62⁵ per drie maanden 1)
à f 0.12⁵ per week

Naam:

Adres:

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Bovenstaand intekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bij
Mauritskade 39, of per post toezenden in open enveloppe met post
van 2 cent gefrankeerd.

DE ADMINISTRATIE VAN
„s-GRAVENHAGE IN BEEI"
MAURITSKADE

Puur geneest en verfraait de Huid

WAT HUMOR TOT BESLUIT

AANDUIDING.

„Ken jij Dolf Vermolen?”
„Ja. Vroeger was hij arm en eerlijk.”
„En nou?”
„Nou is hij rijk.”

EERSTE GEDACHTE.

Hij: „Van nacht heb ik van je gedroomd Nora.”
Zij: „Ja? Wat voor 'n japon had ik aan?”

GETROEFD.

„Dat eeuwige opstaan is toch vervelend,” mop-
perde een oude jonge juffrouw, toen in den schouw-
burg eenige heeren haar moesten passeeren, om
hun plaats te bereiken.
„Eeuwig blijven zitten is toch nog vervelender,”
merkte een der heeren ondeugend op.”

ONBEGONNEN WERK.

Mama neemt kleine Thomas mede naar een
dooven oom, die een hoorn gebruikt. Staroogend
van verbazing ziet de kleine man zijn bloedver-
want met het instrument manoeuvreeren en vraagt
eindelijk:

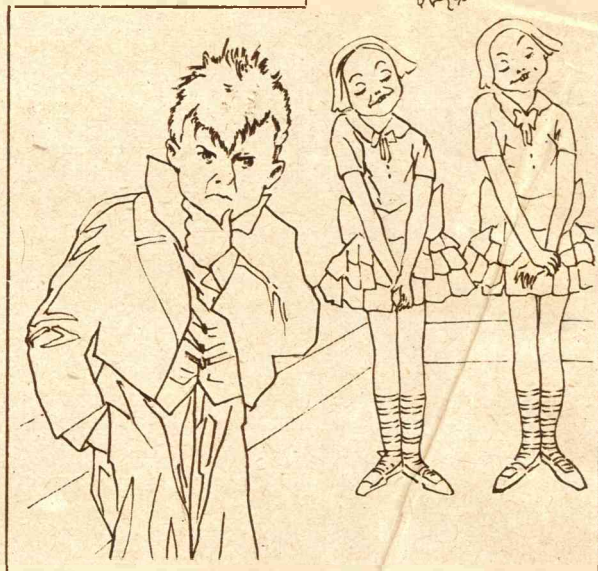
„Ma, hij kan het immers toch niet?”
„Wat niet, ventje?”
„Wel met zijn oor er op blazen. Waarom pro-
beert hij het dan telkens weer zoo, en niet met zijn
mond?”

DOORZIEN.

„De man van Lize is altijd zoo royaal,” zuchtte
de jonge vrouw.
„Ja?” zei haar man begrijpend. „En wat heeft
hij nu weer voor haar gekocht, dat jij ook graag
zou willen hebben?”

UITSTEL.

„Waarom kijk je zoo
vroolijk?”
„Ik ben bij den tand-
arts geweest en hij was
niet thuis.”

EEN ONGELUK KOMT NOOIT ALLEEN.
(Happy Mag)

BEROUW!

De beklagde zag er niet zeer gunstig uit, maar
zijn advocaat verdedigde hem met vuur en met een
stem, die beefde van aandoening. „Edelachtbare
heeren president en rechters, mijn cliënt werd door
honger tot dien kleinen diefstal gedreven. Al wat
hij verlangde was een weinig geld om voedsel te
kunnen kopen voor zijn kindertjes. Het feit, dat hij
de portefeuille met vijfhonderd gulden inhoud, die in
de nabijheid lag, onaangeroerd heeft laten liggen,
bewijst dit ten stelligste.”

De verdediger wachtte even en in de nu vol-
gende stilte klonk een bedroefd snikken van den
beschuldigde.

„Waarom huil je?” vroeg de rechter.
„Omdat ik die portefeuille niet gezien heb!”

NIET NOODIG.

„Lieve tante,” schreef Jantje, toen zij haar ver-
jaarscadeau ontvangen had, „ik dank u hartelijk voor
de doos zeep, die u me hebt gestuurd. Ik zal ze
altijd bewaren als een aandenken aan u.”

HET NUT VAN ZWEMMEN.

Professor, in een rede over zwemmen: „En ten
slotte, mijne heeren, als wij geen water hadden,
zouden wij ook niet kunnen leeren zwemmen... en
hoeveel menschen zouden er dan wel ieder jaar
verdrinken!”

ONBEKEND.

„Zijn hier ook vegetariërs in 't dorp?” infor-
meerde de toerist, die een kosthuis zocht.

„Ik zou 't u niet
kunnen zeggen me-
neer,” zei de inwoner.
„Maar m'n zoon heeft
verleden week 'n raar
soort beest geschoten
in 't bosch. Misschien
was dat er wel een.”

Vraag **SPOOR'S**
MOSTERD

DE ZUINIGE HUISVROUW.

„Vrouwtje,” vermaande de heer des huizes, „er
zijn nu 'n hoop rekeningen te betalen. We moeten
zuinig zijn. Denk daar nu, asjeblijft aan!”

„Ik heb er al aan gedacht, mannie. Dat nieuwe
pak, dat jij besteld had, heb ik weer afbesteld en
in plaats daarvan heb ik een hoed gekocht, die
maar half zoo veel kost!”

KENNIS VAN ZAKEN.

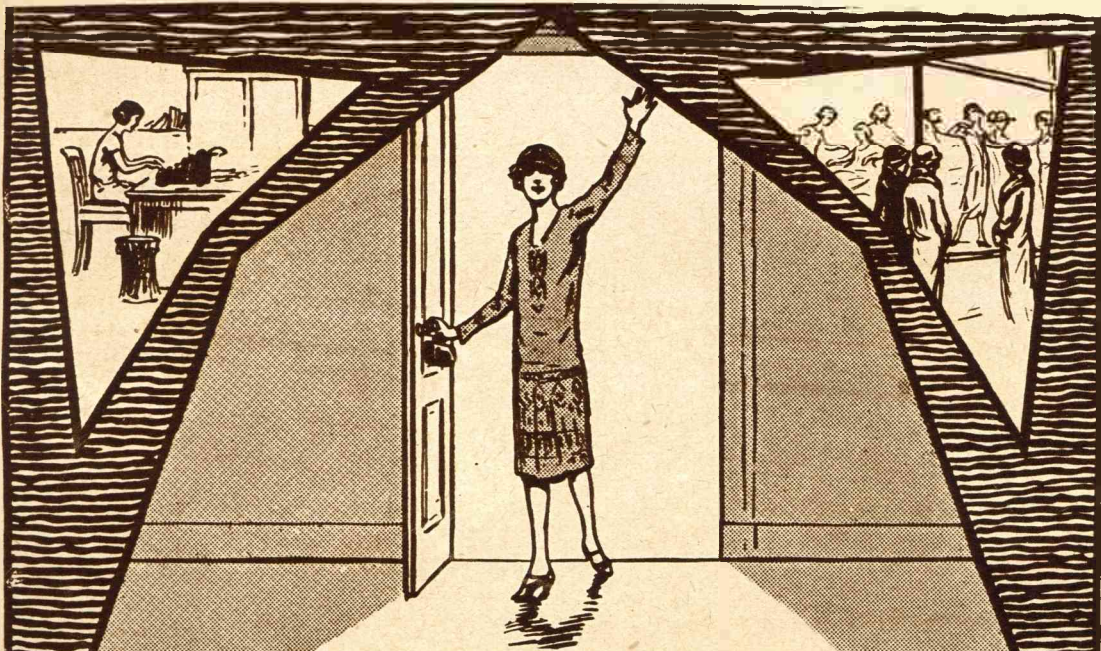
En klonk een knal en de bestuurder van de
auto keek ongerust naar rechts en links.

„Er zal toch geen band gesprongen zijn? Kijk
jij eens even naar dien band daar naast je, vrouw!”

„Mevrouw keek en knikte toen geruststellend.
„In orde, hoor! Van onderen is hij wel plat, maar
van boven is hij nog heel mooi rond.”

SCHULDEN!

„Wil je mij niet het adres van je kleermaker
geven? Jouw pakken zitten altijd zoo keurig.”
„Ik zal je zijn adres geven, onder voorwaarde,
dat je hem niet mijn adres geeft.”

Na een drukken dag 's avonds frisch en onvermoeid

Dat zal Sanatogen voor U doen,
het zal U sterk en gezond maken,
het zal U doen vergeten, dat er
zooiets als „zenuwen” bestaat.
Met feiten en cijfers is dat bewezen.
Een dokter heeft de vermoeidheid
gemeten van verschillende groe-
pen menschen na 6 uur arbeid,
eerst zonder Sanatogen, daarna
toen zij gedurende twee weken
Sanatogen hadden gebruikt. De
toename der levenskracht bleek
niet minder te zijn dan 66%.

66% levenskracht méér! Dat be-
teekent: U den geheelen dag beter
gevoelen (beter werken ook) door
Sanatogen. En dan 's avonds —
in Uw eigen tijd — zult gij U
werkelijk frisch en onvermoeid
gevoelen

Er is geen „maar” bij Sanatogen.
Het moet U helpen, omdat zoals
een bekend Londensch geneesheer
schrijft: „Sanatogen gaat naar de
kern der gezondheid, d.w.z. de
cellen, en bouwt die op tot een
blijvend krachtig lichaamsgestel”.

En het medisch tijdschrift: „The
Medical Press and Circular”,
schrijft: „Sanatogen brengt de kleur
terug op de wangen”.

Duizende doktoren — om precies
te zijn: meer dan 24000 — schre-
ven gunstig over Sanatogen.

Probeer Sanatogen eens. begin er
vandaag mee, al is het maar voor
een week of twee. Dan zult gij
weldra den gunstigen invloed op
Uw eigen gezondheid bemerken.

SANATOGEN

Het zenuwsterkend voedsel.

Verkrijgbaar in alle apotheken en Drogisterijen vanaf fl. 1.— per bus.

Te gebruiken door ge-
zonde menschen om hun levenskracht te verhoogen,
hun werkkraft te vergrooten, hun hersenen te scherpen en de zenuwen
te versterken. Bij bloedarmoede en maagkwalen en door herstellenden.